

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΑΥΓ.-ΣΕΠΤ. 2015
λρ. Φύλ. 836-837

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Άδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 836-837, ΑΥΓ.-ΣΕΠΤ. 2015

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Άδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρον: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

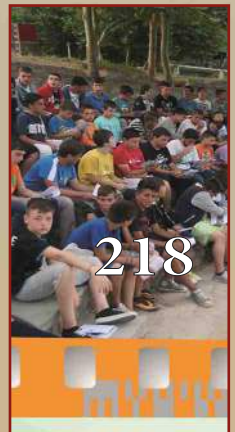
Παναγία, ή χαρά μας	195
«Γεύσασθε καί ἴδετε»	196
Ματωμένο εὐαγγέλιο	198
Άπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	200
Δεκαπενταγουστιάτικα ποιητικά ψελλίσματα.....	202
«Άπόστειλόν με...»	205
Νέος Άι-Κοσμᾶς.....	206
Θεμέλιο στέρεο	207
Ένας μύθος.....	208
Τά ἑφτά πύ.....	210
Έπιστολή Ἰακώβου: 7η Διδαχή (Α΄)	212
Μέ τῆς καρδιάς τῆ μνήμη (διήγημα).....	215
Συζητώντας τά γεγονότα.....	217
Κατασκήνωση 2015 «Γεύσασθε καί ἴδετε»	218

198

206

218

Παναγία, ἡ χαρά μας

Ποικίλα κοινά στοιχεία θά μπορούσε ἴσως νά ἐντοπίσει κανεῖς στούς μήνες Αὐγούστο καί Σεπτέμβριο, τούς ὁποίους καλύπτει τό τεῦχος αὐτό τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἡ «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ» διαλέγει τό μήνυμά της ἀπό τήν ἱερή μορφή τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πού εἶναι ἡ χαρά τῶν ἀγγέλων καί ἡ αἰτία τῆς δικῆς μας χαρᾶς.

Εἶναι γεγονός ὅτι ὅλη ἡ χριστιανοσύνη πάντοτε μ' ἐμπιστοσύνη ἀκουμπᾷ στήν Παναγιάς τήν ἀγκάλη καί μέ εὐγνωμοσύνη ἀναγνωρίζει τήν ἀκοίμητη προστασία της. Ἰδιαίτερα στίς Παρακλήσεις τοῦ Δεκαπενταυγούστου, κάθε δειλινό ἡ ὀρθόδοξη ψυχή ἀνάβει τό θυμίαμα τῆς πονεμένης ἱεσσίας της πρὸς τήν Παρηγορήτρια Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Στήν «ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας» τῆς Παναγίας ἐμπιστεύεται τούς πόνους, τούς φόβους καί τίς ἀγωνίες της. Τήν ἐπικαλεῖται ὡς «μεσίτριαν πρὸς τὸν φιλόνητον Θεόν», τῆ νιώθει «πρεσβεῖα θερμῆ καί τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγῆ, τοῦ κόσμου καταφύγιον».

Ἀλλά καί μέ τήν ἀρχή τοῦ Σεπτέμβρη τῆς Παναγίας ἡ γέννηση χαιρετίζεται ὡς αἰτία τῆς παγκόσμιας χαρᾶς: «Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένῃ». Ποιά εἶναι ἡ χαρά πού μηνύει ἡ γέννηση τῆς Παρθένου; «Ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης», ὁ ὁποῖος θά λύσει τήν κατάρρα, θά φέρει τήν εὐλογία, θά καταργήσει τὸν θάνατο καί θά δωρίσει τήν αἰώνια ζωή. Ὑπάρχει μεγαλύτερο ἀγαθὸ ἀπὸ αὐτό;

Τό θαυμαστό εἶναι ὅτι καί στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καλοῦνται ὅλοι οἱ λαοί νά σκιρτήσουν ἀπὸ χαρά. Καί ἐνῶ ὁ θάνατος εἶναι τό πῶς θλιβερό γεγονός, τῆς Παναγίας ὁ θάνατος χαιρετίζεται ὡς γεγονός χαρούμενο. Ὁρόσημο ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ κατήργησε τὸν φόβο καί τῆ φοβέρα τοῦ θανάτου. Ἐφόσον ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε, ὅλοι θά ἀναστηθοῦμε.

Τοῦ χριστιανοῦ ἡ χαρά εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη τοῦ κόσμου. Τῆ διακρίνει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τονίζοντας στούς μαθητές του· «ἴνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνη» (Ἰω 15,13). Εἶναι καρπὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἡ χαρά (βλ. Γα 5,22) καί εὐλογοῦνται χαρακτηρίζεται χαρὰ ἡ Παναγία, ἀφοῦ αὐτὴν ἐπισκίασε τό ἅγιο Πνεῦμα καί τήν ἀνέδειξε «λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα». Κοντὰ της θά μάθουμε τό μυστικὸ τῆς χαρᾶς, μαζί της θά νιώσουμε νά πληρώνει τήν ὑπαρξή μας τοῦ Χριστοῦ ἡ χαρά. Ἄς μᾶς ἀξιώσει νά τό βιώσουμε αὐτὸ ἰδιαίτερα αὐτοῦς τοῦς δύο μήνες πού σφραγίζονται μέ τήν ἱερή μορφή της!

«Γεύσασθε καὶ ἴδετε»

Ἡ κορύφωση
τῶν εὐλογιῶν
τοῦ Κυρίου,
ἡ τέλεια ἔκφραση
τῆς ἀγάπης του
εἶναι τὸ μυστήριον
τῆς θείας Εὐχαριστίας,
ἡ προσφορά
τοῦ Σώματος καὶ
τοῦ Αἵματός του.

Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου εἶναι μία φράση ἀπὸ τὸν 33ο Ψαλμὸ πού ὀλοκληρωμένη ἔχει ὡς ἑξῆς: «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· μακάριος ἀνὴρ ὃς ἐλπίζει ἐπ’ αὐτόν» (στ. 9). Πρόκειται γιὰ ψαλμὸ τοῦ Δαυῖδ, τὸν ὁποῖο ὁ προφήτης καὶ βασιλιάς ἔγραψε ὅταν ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ τῶν Φιλισθαίων Ἀγκούθς προσποιούμενος τὸν τρελό (βλ. Α΄ Βα 21,12-22,1). Εἶναι ψαλμὸς εὐχαριστίας ἀλλὰ καὶ παραίνεσης. Ὁ Δαυῖδ ὄχι μόνον εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ γιὰ τὴν λύτρωσή του, ἀλλὰ συμβουλεύει τοὺς ἀκροατὲς του νὰ κάνουν κι αὐτοὶ τὸ ἴδιο καὶ νὰ δείχνουν σ’ ὅλη τους τὴν ζωὴ πιστότητα στὸν Κύριο καὶ στὸ θέλημά του. Ἔτσι θὰ τὸν ἔχουν σύμμαχό τους. «Γευθεῖτε», λέει, «καὶ δεῖτε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι σπλαχνικὸς, στοργικὸς· καὶ εἶναι μακάριος, εὐτυχὴς, ἐκεῖνος πού ἐλπίζει σ’ Αὐτόν». Ὁ Δαυῖδ γνώριζε πολὺ καλά αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Γεύθηκε πάρα πολλές φορές τὴν χρησιμότητα τοῦ Κυρίου. Ὁ Θεὸς δὲν τὸν ἐγκατέλειψε ποτέ· σιάθηκε πάντοτε γι’ αὐτόν ὁ καλὸς βοσκὸς, ὁ ὁποῖος φρόνιζε νὰ μὴ λείψει στὸ πρόβατό του τίποτε. Ἀλλὰ καὶ ὁ Δαυῖδ ὑπῆρξε ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς εἶπε: «εὗρον Δαυῖδ τὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου» (Πρξ 13,22).

Καὶ ἂν αὐτὰ ἰσχύουν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἔστω καὶ γιὰ τὸν Δαυῖδ, πολὺ περισσότερο ἐφαρμόζουν, ἢ πρέπει νὰ ἐφαρμόζουν, σέ μᾶς, στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Διότι ἐμεῖς ὄχι ἀπλῶς ἐλπίζουμε στὸν Θεό, ἀλλὰ μετέχουμε σ’ Αὐτόν, ὁ Κύριος εἶναι τὸ ἔνδυμά μας (βλ. Γα 3,27), εἴμαστε «θείας κοινωνοὶ φύσεως» (Β΄ Πέ 1,4). Καὶ γευόμαστε τὴν χρησιμότητά του ποικιλοτρόπως καὶ πλούσια. Νὰ μερικά παραδείγματα:

Ὁ λόγος τῆς ἁγίας Γραφῆς. Τὸ διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον... ὅτι ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται» (Ἰω 5,24-25). Ὑπάρχει καὶ πιὸ ποθητὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ τὴν γλυκεῖα

καί ἀτέλειωτη; Αυτό δέν λαχταροῦμε ὅλοι οἱ θνητοί; Ζωή εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Γινόμαστε μέτοχοι τῆς ζωῆς καί ἐμεῖς ὅταν Τόν πιστεύουμε. Καί πού θά σπριχθεῖ ἡ πίστη μας; Ποιός θά τήν καλλιεργήσει μέσα μας; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀγία Γραφή! Ὅποιος μέ ὄρεξη τήν μελετᾷ καί μέ ταπεινώση ἀγωνίζεται νά τήν ἐφαρμόζει καθημερινά, ἔτσι ὅπως ἡ ἀγία Ἐκκλησία Του τήν ἐρμηνεύει, γίνεται μέτοχος τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Ἡ προσευχή μας. Ὁ πιστός πού προσεύχεται μέ ζῆλο ἱερό, μέ καρδιά καθαρή, ὑψώνοντας «ὁσίους χεῖρας» (Α΄ Τι 2,8) βλέπει στήν ζωή του σημεῖα. Τό μαρτυροῦν αὐτό τά πλήθη τῶν ἁγίων, ὄχι μόνον αὐτῶν πού ἀπαντοῦν σίς σελίδες τῶν συναξαρίων, ἀλλά καί ἐκείνων πού ζοῦν ἀνάμεσά μας. Ὁ Κύριος εἶπε· «ὄ,τι ἂν αἰτήσῃτε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω» (Ἰω 14,13) καί πραγματοποιεῖ τήν ὑπόσχεσή του. Ἄρκεῖ τό θέλημά μας νά εἶναι σύμφωνο μέ τό θέλημά του καί νά μή ζητοῦμε «κακῶς» (βλ. Ἰα 4,3). Ἀλλά καί μόνον ἡ συναναστροφή μας μαζί του κατά τήν ὥρα τῆς προσευχῆς, ἡ συναναστροφή μέ τόν ἀόρατο Θεό, πού τόν βλέπουμε πλέον στό πρόσωπο τοῦ πράου καί ταπεινοῦ Ἰησοῦ, γεμίζει τήν καρδιά μέ ἄρρητη χαρά καί εὐλογία.

Τό μυστήριο τῆς μετανοίας. Εἴμαστε ἁμαρτωλοί. Γεννηθήκαμε ὑπόδουλοι τοῦ θανάτου καί τῆς ἁμαρτίας. Ὅλες οἱ γενιές τῶν ἀνθρώπων φέρουν τήν σφραγίδα αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Καί δέν θά ὑπῆρχε διέξοδος, ἂν ἡ χρησιμότητα τοῦ Κυρίου δέν μᾶς σῴκωνε ἀπό τήν πώση. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐγίνε ἀνθρώπος καί ἔσχισε καί ἀκύρωσε τό γραμμάτιο τῶν ἁμαρτιῶν μας καρφώνοντάς το πάνω στόν σταυρό του (βλ. Κλ 2,14). Ἀπό τότε ὅποιος θέλει λαμβάνει τήν ἄφεση. Μέσα στήν Ἐκκλησία, τό θεραπευτήριο τοῦ Θεοῦ, μέ τό μυ-

στήριο τῆς Ἐξομολογήσεως ἡ χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος μᾶς καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία. Καί ὅποιος προσέρχεται μέ αὐτή τήν πίστη καί μέ πραγματική μετάνοια γεύεται τήν θεϊκή εὐσπλαχνία μέ πλησμονή.

Τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὅμως ἡ κορύφωση τῶν εὐλογιῶν τοῦ Κυρίου, ἡ τέλεια ἔκφραση τῆς ἀγάπης του εἶναι τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἡ προσφορά τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματός του. Ὁ Κύριος θυσιάσε τήν ζωή του γιά μᾶς. Πέθανε γιά νά ζήσουμε ἐμεῖς. Καί μέ τήν ἀνάστασή του μᾶς χαρίζει τήν δικαίωση, μᾶς κάνει μετόχους τῆς βασιλείας του (βλ. Ρω 4,25). Αὐτή ἡ ἀίμνητη δωρεά Του προσφέρεται σέ ὅλους κάθε φορά πού πλησιάζουμε τό ἅγιο Ποτήριο καί κοινωνοῦμε «εἰς ζωὴν αἰώνιον». Γιορτάζουμε τότε Πάσχα, διότι «τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός» (Α΄ Κο 5,7). Μέσα στήν Ἐκκλησία ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπό ἐκεῖ. Ὅλες οἱ ἐκφράσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὅπως καί ὅλα τά μυστήρια ἀρδεύονται ἀπό ἐκεῖ, ἀπό τόν ἱερό κρατήρα. Καί ἔτσι δικαιώνονται. Διότι πνευματικότητα χωρίς σύνδεσμο μέ τό μυστήριο τῆς ζωῆς εἶναι ἀνύπαρκτη. Καί φυσικά, τί πιό μεγάλη ἀπόδειξη τῆς ἄπειρης χρησιμότητας τοῦ Κυρίου καί τοῦ θείου ἐλέους;

Ὅμως ὅλα αὐτά ἔχουν νόημα γιά μένα καί μοῦ χαρίζουν ὄχι μόνον γεύση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀλλά τήν πληρότητά της, ἂν εἶμαι διατεθειμένος νά ἀρνηθῶ κάθε ἄλλη ἀπαιτηλή καί ψεύτικη γεύση πού μοῦ προσφέρει ὁ κόσμος. Τότε μόνο θά ἔχω ἐμπειρία τῆς θείας προσφορᾶς καί μόνον τότε θά μπορῶ νά προσκαλῶ μέ παρρησία καί πειστικότητα καί τοὺς συνανθρώπους μου στό τραπέζι τῆς αἰώνιας χαρᾶς.

Εὐάγγελος Ἀ. Λάκας

Ματωμένο εϋαγγέλιο

Τοιχογραφία, Ι. Μ. Αγ. Διονυσίου, Αγ. Όρος

Ταραγμένη θάλασσα ή κοινωνία του 4ου μ.Χ. αιώνα. Κοσμοθεωρίες και βιοθεωρίες συγκρούονται με σφοδρότητα. Μά μέσα στο μανιασμένο πέλαγος των ιδεολογιών κάποιες ψυχές βρήκαν πυξίδα σωτήρια. Ο αιώνιος λόγος του Ίησού του Ναζωραίου σηματοδότησε για αυτούς μία νέα πορεία πλεύσεως. Ανάμεσά τους και ο νεαρός Εϋπλους. Τό αγάπησε τό εϋαγγέλιο του Χριστού, τό έκανε ζωή του και πόθησε νά προσφέρει τήν ύπαρξή του στην ύπηρεσία του. Χειροτονεΐται διάκονος στην τοπική εκκλησία της Κατάνης, στη Σικελία. Θυσία ζωσα, εκλεκτή, ευωδιάζουσα αγάπη κι άφοσίωση ή ζωή και ή διακονία του. Στέκει όρθός στο άγιασμένο μετερίζι του με όπλο τόν αγαπημένο λόγο του Θεού. Όλοι τό γνωρίζουν πώς κρεμασμένο στο στήθος του φέρει πάντοτε ένα μικρό χειρόγραφο του Εϋαγγελίου. Μέ τά λόγια της Γραφής κοιμάται και ξυπνάει και ευφραίνεται άνέκφραστα νά τά άπομνημονεύει. Μ' αυτά νουθετεί και παρηγορεί τούς αδελφούς. Μ' αυτά μοχθεί νά στερεώσει τήν πίστη των διωκόμενων χριστιανών όταν θεριεύει ο διωγμός.

Γιά τό αγαπημένο του εϋαγγέλιο θα οδηγήσουν τόν ζηλωτή διάκονο Εϋπλου στο δικαστήριο. Η κατηγορία είναι σαφής: κατέχει και διακινεί χειρόγραφα των χριστιανικών βιβλίων, τά όποια είναι άπαγορευμένα και έπικηρυγμένα από τόν αυτοκράτορα Διοκλητιανό.

- Αφού ήξερες ότι είναι άπαγορευμένα αυτά τά βιβλία, γιατί δέν τά παρέδωσες στο δικαστήριο;

- Εΐμαι χριστιανός και δέν μου έπιτρέπεται νά τά παραδώσω, γιατί περιέχουν τήν αιώνια ζωή. Και όποιος τά παραδίδει χάνει

τήν αιώνια ζωή.

- Πού έχεις κρυμμένα τώρα αυτά τά βιβλία σου; φώναζαν άγριεμένοι οί ειδωολάτρες.

- Έντός μου. Είναι χαραγμένα στην καρδιά μου, άπαντούσε μέ άφοπλιστική άπλότητα ό όμολογητής του Χριστού. Κι αυτό πού κρατώ πάνω μου άρνούμαι νά τό άποχωριστώ.

Σκληρά βασανιστήρια υπέμεινε ό διάκονος του Χριστού. Τό άγαπημένο άγιο φυλακτό του στό στήθος έμελλε νά ματώσει. Κι ή σφραγίδα της άγάπης του θά χαραζόταν πάνω του ματωμένη κάποια αυγή του Αυγούστου του 304 μ.Χ. Τότε πού γονατιστός και προσευχόμενος έγειρε τόν αυχένα του στό ξίφος του δημίου σύμφωνα μέ τή διαταγή του ρωμαίου διοικητή Καλβισιανού. Οί ρανίδες του αίματός του ποτίσανε τό νιόφυτο δεντρί της Έκκλησίας του Χριστού, ανταπόδομα στή ματωμένη δεξιά του Φυτουργού της. Ματωμένο έπεσε τότε καταγής τό χειρόγραφο του Ευαγγελίου πού έφερε πάντοτε επάνω του. Τό περισυνέλεξαν μέ συγκλονισμό οί πιστοί μαζί μέ τό σκήνωμα του τίμιου διακόνου πού παρέμεινε πιστός στό ευαγγέλιο άχρι τέλους.

Πίσω από τό όνομα του μεγαλομάρτυρα Εϋπλου διακρίνουμε έμεις οί σύγχρονοι χριστιανοί μία ήρωική όμολογία κι ένα ματωμένο Ευαγγέλιο. Είναι ή κληρονομιά μας,

ό άκριβός πλούτος πού παραδίδουν στή γενιά μας χέρια θυσιαστικής άγάπης. Τιμή, εύλογία και εύθύνη για μάς. Πώς νά προδώσουμε τό τόσο αίμα της θυσίας πού άρδευσε τήν πίστη μας;

Τήν ήμέρα του μαρτυρίου του διακόνου Εϋπλου, 11 Αυγούστου, πανηγυρίζουν οί πιστοί μέσ στους αιώνες τή μαρτυρική μνήμη του. Ίδιαίτερη τιμή απέδιδαν στον Άγιο οί Θρακιώτες πρόγονοί μας στην Αίνο. Μικρός ναός άφιερωμένος στή μνήμη του, χτισμένος στην άκρη του λιμανιού της Αίνου, ξεπροβόδιζε τά καράβια, ώστε νά έχουν «εύ πλούν», καλό ταξίδι. Πανομοίτυπο αντίγραφο του όμώνυμου ναού της Αίνου είναι χτισμένο, από τά ευλαβικά χέρια των προσφύγων, στό λιμάνι της Άλεξανδρούπολης, για νά κατευδώνει ό Άγιος τά άμέτρητα σκάφη, μικρά και μεγάλα, πού ταξιδεύουν στό Αιγαίο. Ένα καντήλι άδιάκοπα αναμμένο και μία ικεσία για κάθε ταξίδι στή θάλασσα αλλά και στή ζωή: «Συ γάρ έν τω πελάγει, των ποικίλων άγώνων, εύπλοος άνεδείχθης, παμμακάριστε Εϋπλε. Και νυν προς λιμένας ήμάς, θείους κυβερήσον». Αμήν!

Ιχνηλάτης

*Ο ναός του Αγίου στην Αίνο
(Ανατολική Θράκη)*

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 6/9

«δῆσαντες αὐτοῦ πόδας καί χεῖρας ἄρατε αὐτὸν καί ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων» (Μθ 22,14).

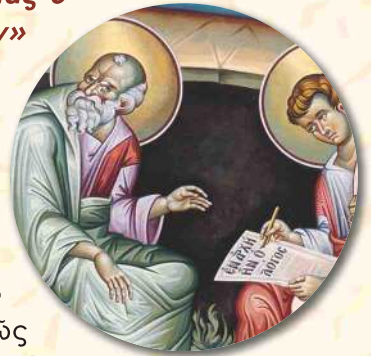
Στὴν παραβολή αὐτή ὁ Ἰησοῦς παρουσιάζει δύο γνωρίσματα πολύ σπουδαῖα καὶ ἀποκαλυπτικά γιὰ τὸν Θεό. Τό ἓνα εἶναι ἡ μεγάλη ἀγάπη, ἡ ἀγαθότητα, ἡ μακροθυμία, ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Τό ἄλλο ἡ ἀποτομία καὶ τὸ ἀνυποχώρητο τοῦ Θεοῦ. Δύο πράγματα ἀντίθετα. Εἶναι τόσο μακρόθυμος ὁ Θεός, τόσο σπλαχνικός, πού μπορεῖ κακούργους, φαύλους, τελῶνες καὶ πόρνες νά τούς ἀγιάσει, νά κάνει τίς πόρνες παρθένες καὶ τούς κακούργους καὶ τούς ληστές κατοίκους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά ὑπάρχει καὶ ἡ ἀποτομία τοῦ Θεοῦ. Παράδειγμα ὁ μαθητὴς τοῦ Κυρίου ὁ Ἰούδας. Ἦταν ἰδιαίτερα ἀγαππητός στὸν Κύριο καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε καὶ τό ταμεῖο τῆς ομάδας τῶν δώδεκα. Καί ὅμως πού κατήντησε! Ὁ Θεός ἔκανε μόνο παράδεισο καὶ καλεῖ ἐκεῖ ὅλους ὅσοι τηροῦν τό θέλημά του. Τὴν κόλαση δέν τὴν ἔκανε ὁ Θεός, τὴν ἔκανε ὁ διάβολος καὶ τὴν ἐπιλέγει ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀποτομία, ἡ σκληρότητα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς δικῆς μας ἀντιστάσεως στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὐσιαστικά τῆς ἀπόρριψης τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ.

Κυριακή 13/9, πρό τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ

«οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω 3,14-15).

Γιὰ νά εἶναι ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ γιὰ μᾶς λύτρωση καὶ σωτηρία πρέπει νά τὸν σημειώνουμε σωστά πάνω μας. Διαφορετικά ἀπὸ ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου γίνεται ὄπλο ἐναντίον μας, ὅπως μιά χειροβομβίδα, ἐνῶ εἶναι ὄπλο γιὰ τούς ἐχθρούς, ὅταν σκάσει στό χέρι μας, μᾶς ἐξοντώνει. Γιὰ νά κάνουμε σωστά τὸν σταυρό

μας ἐνώνουμε τὰ τρία δάκτυλα ἐλαφρῶς λυγισμένα, ἐνῶ κρατοῦμε τὰ δύο ἐνωμένα σφιχτά καὶ κλειστά. Τὰ τρία δάκτυλα συμβολίζουν ὅτι Πατὴρ, Υἱός καὶ ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἓνας Θεός. Τὰ δύο ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός καὶ ἄνθρωπος, Θεάνθρωπος. Ὡ Ἐκκλησία μου! Γλυκεῖά μου μάνα, Ἐκκλησία! Μοῦ ἔδωσες ἀπὸ μικρὸ παιδάκι νά κρατῶ στό δεξί μου χέρι τὰ μεγάλα δόγματα τῆς πίστεως καὶ σωτηρίας, τό τριαδικό καὶ τό χριστολογικό! Καί στή συνέχεια τοποθετοῦμε τό χέρι μας στό μέτωπο, στὸν ὄμφαλό, στὸν δεξιὸ ὤμο καὶ στὸν ἀριστερό ὤμο σέ σωστό σχῆμα σταυροῦ. Δέν

φθάνει όμως μόνο νά κάνουμε κανονικά τόν σταυρό μας. Πρέπει νά προσευχόμεσθε καί μέ τήν καρδιά μας καί μέ τόν νοῦ μας. Ἀλλά ἀπαραίτητο εἶναι ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά μας νά εἶναι καθαρά ἀπό κακία, μνησικακία, φθόνο, φιλαργυρία.

Κυριακή 20/9, μετά τήν Ὑψωση τοῦ Σταυροῦ «ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ» (Μρ 8,34).

Ὁ σταυρός, ὅπως προφητικά λέγεται στους ψαλμούς, εἶναι τό ραβδί καί ἡ βακτηρία πού στηρίζει τήν πορεία μας καί μᾶς ἀσφαλίζει ἀπό ἐχθρούς. Ὁ ἅγιος Ἰγνατίος λέγει ὅτι εἶναι τό μυχάνημα πού μᾶς ἀνεβάζει πρὸς τόν οὐρανό. Δέν μᾶς στηρίζει μόνο στήν πορεία μας, δέν μᾶς ἀσφαλίζει μόνο ἀπό ὄρατους καί ἀόρατους ἐχθρούς, ἀλλά ἀνυψώνει καί τόν νοῦ καί τήν καρδιά μας πρὸς τόν οὐρανό καί μᾶς ἀνεβάζει. Θά λέγαμε ὅτι εἶναι τό ἀσανσέρ γιά νά ἀνεβοῦμε στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ, εἶναι τό ὄχημα ἐκεῖνο πού μᾶς μεταφέρει στόν χῶρο τῆς χάριτος. Ὁ σταυρός εἶναι κάτι μεγάλο, πλούσιο, σπουδαῖο στή ζωὴ τῶν πιστῶν, γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας ὀρίζει ὄχι μόνο τή μέρα τῆς Ὑψώσεως ἀλλά καί τίς Κυριακές πρὶν καί μετά ἀπό τίς 14 Σεπτεμβρίου, ἀλλά καί σέ ἄλλες μέρες μέσα στόν χρόνο, νά τιμᾶται ὁ Σταυρός, ὥστε νά μᾶς βοηθήσει νά ἀνανεώνουμε τήν πνευματική μας ζωή, νά αὐξάνουμε τήν πίστη μας καί τήν ἀγάπη μας καί τήν ἐλπίδα μας, νά ἐξαγνίζουμε τόν ἑαυτό μας.

Κυριακή 27/9 «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Λκ 5,11).

Μετά ἀπό τό βάπτισμα καί τούς πειρασμούς, ὅπως πληροφοροῦμαστε ἀπό τό κατά Ἰωάννην Εὐαγγέλιο, ὁ Κύριος γνώρισε στόν Ἰορδάνη τούς μαθητές τοῦ Προδρόμου, πού ἔγιναν καί οἱ πρῶτοι μαθητές του. Αὐτή εἶναι ἡ πρώτη γνωριμία. Ἀργότερα ἔχουμε τήν κλήση πού ἀναφέρεται στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή καί συνδέεται μέ τή θαυμαστή ἀλιεία. Ὑπάρχει μιὰ λεπτομέρεια, ἀδέλφια μου, στήν ἐξιστόρηση αὐτοῦ τοῦ σημείου πολύ διδακτική. Οἱ μαθητές, ἐνῶ ἔπιασαν μέ τρόπο θαυμαστό πάρα πολλά ψάρια, δέν χάρηκαν τήν ψαριά τους. Λογικά αὐτό θά ἔπρεπε κανεῖς πρῶτα νά ἀπολαύσει. Ἀλλά γι' αὐτούς ἡ χαρά δέν εἶναι ἡ ψαριά. Ἡ χαρά εἶναι ἡ κλήση τοῦ Κυρίου. Τόν γνώριζαν ἤδη, ἀλλά τώρα τούς καλεῖ γιά νά εἶναι κοντά του γιά πάντα. Ὅχι γιά μιὰ γνωριμία. Ἔτσι, λοιπόν, ἀφήνουν καί τά δίχτυα καί τά καράβια καί τούς γονεῖς τους, ἀφήνουν καί τήν ψαριά -ἄλλοι ἄς τή χαροῦν καί ἄς τήν ἀπολαύσουν- καί ἀκολουθοῦν τόν Ἰησοῦ!

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Τοιχογραφία Ἱ.Ν. Παναγία Ἐλεούσα, Πρέσπες

Δεκαπενταυγουσιάτικα ποιητικά ψελλίσματα

Οἱ νεοέλληνες ποιητές, σάρκα ἀπὸ τῆ σάρκα τοῦ λαοῦ μας, πού κοιμᾶται καί ξυπνᾷ μέ τ' ὄνομα τῆς Παναγιᾶς στά χεῖλη του, ἐκφράζουν στά ἀφιερωμένα στή χάρη τῆς ποιήματα μιά τρυφερότητα καί μιά υἱική ἀναζήτηση θαλπωρῆς.

Πειτυχημένα σημειώνει ὁ Ι.Μ. Παναγιωτόπουλος ὅτι ὁ ποιητής «ἐξαντλεῖ τὸν οἶστρο τῆς λυρικῆς φαντασίας στήν ἐπίκληση τῆς Παρθένου. Ὁ λόγος γίνεται στά χεῖλη μουσική, ἡ προσευχή του πλουτίζεται ἀπὸ θαυμάσια φραστικά εὐρήματα, ἡ κατάνυξή του γίνεται ἡδυπάθεια, ἡ συντριβή του γεμίζει ἀπὸ τρυφερότητα· εἶναι ἓνα παραστρατημένο, παραπονεμένο παιδί, πού ἀναζητεῖ τὸ θάλλπος τῆς μητρικῆς ἀγκαλιᾶς».

Ἡ Παναγία πλημμυρίζει τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ποιητῆ ἀπὸ ἀπερίγραπτη γοητεία. Ἡ

ἐπιείκειά της τὸν ἐνισχύει, ἡ καθαρότητά της τὸν ἀνακουφίζει, ἡ συμπόνια της τὸν ζεσταίνει κι ὅλα μέσα του ἀνθίζουν καί εὐωδιάζουν. Ἀναμφισβήτητα, ἡ ποιητικὴ ἔξαρση τοῦ ὀρθόδοξου Ἑλληνα ὕφανε ἀπαράμιλλους ὕμνους στήν Παναγία, «πού μπροστά τους τά ἐγκώμια τῆς Ἀθηνᾶς μοιάζουν φτωχὰ ξεθωριασμένα σπολίδια», παρατηρεῖ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Σπύρος Μελᾶς. Ἔτσι, τά σύγχρονα ποιήματα ἀποτελοῦν αὐθόρμητη ἔκφραση προσευχῆς, ἔκρηξη καρδιᾶς καί ὄχι ἀπλή ἐγκεφαλικὴ δημιουργία.

Εἰσοδεύοντας στὸν πανίερο καί εὐκατάνυκτο χῶρο τοῦ πάνσεπτου Δεκαπενταυγούστου ἐπιθυμῶ νά παρουσιάσω μιά εὐοσμη ποιητικὴ ἀνθοδέσμη.

Καί πρῶτα πρῶτα, ὁ κυρ-Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ὁ δεινὸς γνώστης τοῦ

ἐκκλησιαστικοῦ ἀναλογίου καί τῆς ὀρθόδοξης λατρείας, «Στήν Παναγιά τήν Κεχριά» ἐξομολογεῖται:

«Γλυκειά Παρθέν' ἀξίωσέ με/νά ῥθω καί πάλι στόν ναό σου.

.....

Στά νεαήμερα τ' ἀγαπημένα.../ἤθελα νά ἔμαι νά ψάλλω τό "Πεποικιλμένη..." /στό πανηγύρι τό σεμνό».

Ὁ Κώστας Τσιρόπουλος, ἐξυμνώντας τό πέρασμά μας ἀπό τόν πεπερασμένο χρόνο στό ἄπειρο τῆς αἰωνιότητος, στό ποίημά του «Τῆς κοίμησης τῆς Θεοτόκου», ψάλλει γιά τήν Παναγία, ἡ ὁποία μᾶς γλυκαίνει «μέ κερήθρα ταπεινώσεως», ἐνῶ «εἰρηνεῦει τό σύμπαν καί τό μυστήριο ἀποδίδεται»:

«Ἄσπιλη γιορτή τῆς σιγῆς
ἢ σάρκα τελειώνει χρυσή
ἀπό χάρη καί τρόμο,
βαστάζοντάς τη
Αὐτός πού τόν βάστασε.
Τά ἐπίγεια συγκροτημένα
στήν κυψέλη τῆς ἀγκαλιᾶς σου».

Ἡ μεγαλόπνοη λύρα τῆς Ζωῆς Καρέλλη κόσμησε εὐκαιριακά τή μορφή τῆς Παναγίας. Στό ποίημα «Ἐπικλήση» ὁμολογεῖ ὅτι ξεκινᾷ πρὸς τῶν «οὐρανῶν τήν πλατυτέρα», τήν «ἀδιάρρηκτη, ἄρρηκτη, ἄρρηκτη δωρεά», τήν «ἐλπίδα πού φέρνει τή νίκη» καί ταπεινά ἱκετεύει:

«Ἡ ἄφθονη χάρη σου/ἄς χαρίσει στή μαραμμένη καρδιά μας/τή χαρά.../Μὴν ἀποστρέψεις τή ματιά σου.../Ἄκουσε Σύ, ἡ αἰώνια μητέρα,/τίς προσκλήσεις πού φωνάζουμε, καλοῦμε,/ὑμνοῦμε τή φωνή πού σέ ὀνομάζει./Παρακαλοῦμε, δέν ξέρουμε τήν παράκληση/νά λησμονήσουμε πού τή δύναμή σου ὁμολογεῖ/κι ἐλέγχει τή δική μας ἀδυναμία».

Ὁ φωτεινός καί εὐσυγκίνητος ποιητικός λόγος τοῦ Ματθαίου Μουντέ ἀπευθύνει στήν Παναγία μέ τό ποίημα «Δέηση τοῦ Δεκαπενταγούστου» λόγους σιωπῆς, ἰκέσιους, γιά νά μᾶς φιλέπει Ἐκείνη, ὅπως κι ἡ μάνα μας, καλοσύνη καί ἔγνοια παντοτινή:

«Ἐλα σάν αὐγουσιάτικο μελέμι/Προτοῦ οἱ ἐφτά πληγές σφραγίσουνε τό τέλος.

.....

Φέρε τήν πηγὴ τοῦ ἐλέους Σου/ν' ἀναβλύσει πλάι στήν πληγὴ μας./Μάζεψε πάλι ἐκ περάτων τά μηνύματα τῆς χαρᾶς /φόρτωσέ τα πάνω σέ δειλινές καμπάνες /πού σημαίνουν τήν Παράκληση/καί φέρ' τα νά τά καρφώσεις στεφάνι στήν πόρτα μας».

Ὁ ποιητὴς Τάκης Παπατσώνης μέ τόν φιλοσοφικό στοχασμό, τό βαθύ θρησκευτικό συναίσθημα καί τόν μυστικισμό, πού τόν διακρίνει, στό ποίημά του «Ρεμβασμός Δεκαπενταγούστου» ὁμολογεῖ: «Ἄλαλα τά χεῖλη τῶν ὄσων δέν κοπιᾶσαν,/γιά ν' ἀκουμπήσουν τά ζαναμμένα κεφάλια τους/στά γόνατά σου τά μητρικά, πού καταλύουν τό μαῦρο πάθος.../Ενῶ τά δέντρα/τά εὐσκιόφυλλα στή λιπάνευση, καθὼς τό Σῶμα/περνάει τῆς Βασίλισσας, ριγοῦντα καί φρίπτοντα,/θά συγκλίνουν γιά προσκύνηση σκορπώντας/τή δροσιά τους μέ τό ἀνέμισμα, ριπίδια τῆς λατρείας,/ἀναστυλῶνοντας ὅσους μαραίνονται κι ἀσθμαίνουν/στίς τροπικές τίς λαῦρες τοῦ καλοκαιριοῦ μας,/μισοκαμμένες θημωνιές κοντά στό ἄλώνι,/καπνοὶ πού διαλύουν/τίς αὐγουσιάτικες τίς ἀμαρτίες μας».

Ὁ Παυλέας Σαράντος, μέ τούς γεμάτους φῶς καί αἰσθητικό κάλλος στίχους του, δέεται στή «Σύγχρονη ἀφοσίωση

στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου»:
«Κάνε τό χέρι μας ὄχι κλειστό, ἀλλά ἄ-
φθονο, χέρι προσφορᾶς,/ποτέ χέρι ἄρ-
παγῆς.../Σύντρεξέ μας, τοῦ βίου μας τά
περιστατικά τά κρημνώδη,/γιά νά διατη-
ρήσουμε μία ἐλπίδα εὐθυμη καί ἀνοι-
χή/ἔτσι ὥστε νά μὴν τὴν κάνουμε μία
αὐτοπεριοριζόμενη/φυλακή μας».

Στό ποίημά του «Στήν κοίμηση τῆς
Θεοτόκου» ἐκζητεῖ τὴν πρεσβεία της:
«Ἐσύ, ὅπου ὀλόκληρη εἶσαι Ἄκοή καί
ἽΟραση,/δίδαξέ μας πῶς δέν πεθαίνουμε,
παρά μόνο/γιά λίγο κοιμόμαστε./Κατόρ-
θωσε μέ τὴν πρεσβεία σου γιά μᾶς/νά
κοιμηθοῦμε κ' ἐμεῖς τίμια καί ἀπλά/μέ τή
δικαιοσύνη μας, ὅπως σήμερα/κοιμήθη-
κες κ' Ἐσύ, γιά ν' ἀνασηθοῦμε/μέσα στή
θεϊκή καί τὴν ἀνθρώπινη/προστασία τῆς
ἀγκαλιᾶς Σου».

Κλείνω μέ τούς στίχους τοῦ Γ. Βερίτη,
πού σπράγγισε τό ποιήρι τοῦ πόνου καί
τῆς ὀδύνης, καί στό ποίημά του «Στή μη-
τέρα τῶν θλιμμένων» -ἐκπροσωπώντας
καί ὄλους ἐμᾶς- υἱικά ἱκετεύει:
«Στή θλίψη καί στή δυστυχία,
σὶς δύσκολες στιγμές τοῦ πόνου,
ὄλοι σέ Σέ τό βλέμμα ὑψώνουν
κι ὄλοι φωνάζουν «Παναγία!»...

Γλυκιά Μητέρα τῶν θλιμμένων
καί σήριγμα τῶν χριστιανῶν,
δῶσ' σὶς ψυχές τῶν πονεμένων
λίγη δροσιά τῶν οὐρανῶν.

ἽΟλους Ἐσύ προσάτεπέ μας,
γέρους καί νέους καί παιδιά,
καί πάντα πλούσια χάριζέ μας
ἐλπίδα καί παρηγοριά».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τὴν Ἀδελφότητα

* Ἐρελιάδης Ἀναστάσιος, εἰς
μνήμην ἀδελφῆς Τριανταφυλ-
λιάς, 100€ * Στεργιάδου-Συμεω-
νίδου Μαίρη, εἰς μνήμην συζύγου
Κωνσταντίνου, 200€ * Tsepraili-
dou Maria 25€.

Γιά τό Περιοδικό

* Δ.Μ. 10€ * Καρπάση Εὐαγγε-
λία 10€.

Γιά τὴν Κατασκήνωση, εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου καί Πανσανίου Κουτλεμάνη

* Α.Δ., εἰς μνήμην συζύγου του
Ἄφροδίτης, 500€ * Β.Ν. 40€ * Γ₂
300€ * Δ.Α. 100€ * Δ.Ν. 340€ *
Εὐαγγελιοπούλου Εὐαγγελία 30€
* Ζ.Ε. 100€ * Ζ.Λ. 500€ * Κ.Α.
50€ * Κ.Μ. 246€ * Κ.Ν. 1.500€ *
Κ.Π. 200€ * Λ.Ε. 50€ * Μ.Π.
400€ * Μηνασίδου Ἄννα 20€ *
Ν.Σ. 600€ * Ξ.Γ. 90€ * Π.Α. 45€
* Π.Γ. 40€ * Π.Χ. 250€ * Παπα-
δόπουλος Σισώης (ιερομ.) 300€ *
Παπαστάμου Σουλτάνα, εἰς μνή-
μην συζύγου της Χαραλάμπους,
50€ * Σ.Α. 50€ * Σ.Μ. 300€ *
Σ.Π. 60€ * Σταμάτη Χριστίνα, εἰς
μνήμην συζύγου της Ἀθανασίου,
50€ * Σταυράκη Παναγιῶτα 20€
* Τσάμογλου Ἀλέξανδρος 200€ *
Φ.Α. 100€ * Χ.Τ. 200€ *
Ἀνώνυμος 300€.

«Ἀπόστειλόν με...»

Ἔγιναν ὅλα τόσο γρήγορα... πρὶν καλά-καλά ἐγκαταλείψω τὰ φοιτητικά ἔδρανα, προτοῦ κορνιζώσω καί καμαρώσω τὸ πολυπόθητο πτυχίο μου, πρὶν συνειδητοποιήσω τὴ νέα πραγματικότητα... ἦρθε τὸ προσκλητήριο-διορισμός!

Δασκάλα σέ ἓνα μακρινὸ ὀρεινὸ χωριὸ τοῦ Ἑβρου. Μικρὴ καὶ ἄμαθη, κρατώντας σφιχτά μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια τὸ χέρι τῆς μητέρας καὶ ζυγιάζοντας τὰ φτερά μου σέ μικρά, κοντινά πετάγματα, ἀντίκρουσα γιὰ πρώτη φορά τόσο ζωντανὸ τὸ ὄνειρο τῆς παιδιαστικῆς ἐπιθυμίας μου. Δασκάλα...

Δέν ξέρω γιατί, ἀλλὰ τὸ πρῶτο πού ἔκανα ὕστερα ἀπὸ τὸ τηλεφώνημα τῆς Διεύθυνσης ἦταν νά ἀνοίξω ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγαπημένα μου βιβλία, τὸ λεξικό μου, καὶ νά ἀναζητήσω τὸν ὀρισμὸ τῆς λέξης δασκάλα, μία λέξη οἰκεία πού ἔνιωθα ὅμως τώρα νά μέ βαραίνει.

Δάσκαλος-α: αὐτός-ἡ πού διδάσκει. Αὐτὴ ἡ ἀγαπημένη λέξη μέ ὀδήγησε σ' ἓναν συνειρμό: δίδω καὶ ἀσκῶ, δηλαδή μέ μία λέξη, δόσιμο, ἄσκηση τοῦ νά δίνεις! Κατάλαβα πὼς τούτη ἡ μικρὴ λέξη ζητοῦσε ἀπὸ μένα κάτι μεγάλο καὶ ἱερό: ἓνα δόσιμο. Καὶ εἶχε γιὰ προϋπόθεση τὴν ἄσκηση.

Ἄνοιξα μέ λαχτᾶρα τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ κι ἔψαξα νά βρῶ κάτι πού θά μοῦ θύμιζε τὴ μεγάλη μου ἀποστολή, μία λέξη συνώνυμη. Στάθηκα στὴν Α' Κορινθίους, κεφάλαιο 4: «ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας» (στ. 15). «Νά μία ταιριαστὴ λέξη», σκέφτηκα. Παιδαγωγός: νά ὀδηγεῖς τὰ παιδιά... Κι ἐκεῖνο τὸ «ἐν Χριστῷ» τόσο ταιριαστὰ δίπλα του! Παιδαγωγός ἐν Χριστῷ... νά ὀδηγεῖς ψυχές στὸν Χριστό, νά ἓνα δόσιμο πού ἀξίζει...

Ἔσκυπα μέ λαχτᾶρα νά βρῶ στὴ θεϊκὴ ἱστορία μίαν ἀπόκριση πού νά ἀνταποκρινόταν σέ τέτοια τιμὴ, μήπως καὶ μποροῦσαν νά τὴν ψελλίσουν τὰ χεῖλη μου τὰ χωμάτινα... Καὶ μέ τὰ λόγια τοῦ Ἡσαΐα ἔσπευσα νά ἀπαντήσω σιγαλὰ στὴν πρόσκληση τῆν πατρικὴ: «ἰδοὺ ἐγὼ εἰμι. Ἀποστειλόν με... Ἀμήν».

M.E.X.

Νέος Ἄι-Κοσμᾶς

Μέ τό ἱεραποστολικό ραβδί στό χέρι ὁ π. Αὐγουστῖνος κήρυξε τό λόγο τοῦ Θεοῦ σέ ναούς καί ξωκκλήσια, μοίρασε ἄγιες Γραφές, κατήχησε κι ἐξομολόγησε. Πέρασε ἀπό τίς στάνες καί τά μαντριά, στάθηκε στίς πηγές καί στά μεσοχώρια, ἔπιασε κουβέντα μέ τόν τσομπάνη καί τό ζευγά. Τό πέρασμά του ξαναζωντάνευε σκηνές ἀπό τίς περιοδεῖες τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ, γιά τόν ὁποῖο ἔτρεφε ιδιαίτερη εὐλάβεια, μιά κι εἶχε ἀρχίσει τήν ἱερατική διακονία του ἀπό τήν Αἰτωλοακαρνανία, ὅπου γεννήθηκε καί ἔδρασε ὁ Ἅγιος, καί στά ἴχνη ἐκείνου τή συνέχιζε στά μέρη μας.

... Ἡ ἐντύπωση τήν ὁποία προξενοῦσε στούς χωρικούς ἡ παρουσία του ἀποτυπώνεται στό περιστατικό πού συνέβη μετά τό κήρυγμά του στό πατρικό του χωριό, τό Πολυνέρι. Οἱ Πολυνερίτες, ὅπως

καί οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων χωριῶν, εἶχαν ἀρχίσει νά χάνουν τήν παλιά ἐνότητα καί ἀγάπη. Τό μικρόβιο τοῦ διχασμοῦ, κυρίαρχο τήν ἐποχή ἐκείνη, εἶχε ἀρχίσει καί στό χωριό μας τό διαβρωτικό ἔργο του. Οἱ ἰδεολογικές διαφορές καί οἱ κομματικές ἀντιπαλότητες εἶχαν ψυχράνει καί διασπάσει τή μικρή κοινωνία μας.

Ὁ ἐρχομός τοῦ ἱεροκλήρυκα τούς συγκέντρωσε ὅλους στό μεσοχώρι. Ἀκόμη κι ὅσοι ἔλειπαν στό βουνοῦ μέ τά κοπάδια τους κι ὅσοι εἶχαν βγεῖ στά χωράφια ἤρθαν ὅλοι ν' ἀκούσουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὁ π. Αὐγουστῖνος μίλησε κι ἐδῶ μέ τή γνωστή του ζωντάνια καί παραστατικότητα.

«Σ' ἓνα χωριό», εἶπε σέ κάποιον σημεῖο τοῦ λόγου, «σάν τό δικό σας, καλή ὥρα, κάθονταν οἱ χωριανοί στό μεσοχώρι καί κουβέντιαζαν. Κάποιος πρόσεξε πώς ἐκείνη τήν ὥρα πετοῦσαν στόν οὐρανό κάτι παράξενα πουλιά.

- Τί κόκκινα πουλιά εἶν' αὐτά; ρώτησε γεμάτος ἀπορία.

- Κάνεις λάθος, τοῦ ἀπαντᾷ ἓνας ἀπό τή συντροφιά. Τά πουλιά δέν εἶναι κόκκινα, εἶναι γαλάζια.

- Μά, τί λέτε; πετιέται ἓνας τρίτος. Δέν βλέπετε ὅτι τά παράξενα αὐτά πουλιά εἶναι κίτρινα;

- Κάνετε λάθος, χωριανοί, εἶπε ὁ τέταρτος. Τά πουλιά εἶναι παρδαλά.

- Ὅχι, εἶναι μαῦρα, ἐπέμενε ἄλλος.

Ἡ ἐπιμονή τοῦ καθενός στή δική του ἀποψη ἔφερε τή διαφωνία, τήν ἀντιλογία, τήν ταραχή, τή σύγχυση. Κι αὐτοί πού πρίν λίγο κουβέντιαζαν ἀγαπημένοι ἄρχισαν νά μαλώνουν, νά χτυπιοῦνται, νά σκοτώνονται. Ἀπό τά λόγια ἤρθαν στά χέρια κι ἀπό τά χέρια στά μαχαίρια. Αὐτό, ἀδελφια μου, κάνουν οἱ ἀνθρώπινες ἰδεολογίες χωρίζουν, προξενοῦν ἔχθρες. Τά κόμματα χωρίζουν. Ὁ Χριστός ἐνώνει!», τόνισε. «Σήμερα δεξιοί καί ἀριστεροί, ἀστοί καί προλετάριοι μισοῦνται θα-

Θεμέλιο στέρεο

«Μή ντραποῦμε νά ὁμολογήσουμε τήν πίστη μας στόν Ἐσταυρωμένο. Θαρρετά νά γίνεται ἡ σφραγίδα του στό μέτωπο μέ τά δάχτυλά μας, ἀλλά καί στό κάθε τι νά σημειώνεται ὁ σταυρός: στό ψωμί πού τρῶμε, στό ποτήρια πού πίνουμε, σέ εἰσόδους καί ἐξόδους, πρό τοῦ ὕπνου, ὅταν ξαπλώνουμε κι ὅταν σηκωνόμαστε. Γιά ὁδοιπόρους καί γιά ὄσους στέκονται ἀποτελεῖ μέγα φυλακτήριο ὁ σταυρός... Εἶναι ὁ φόβος τῶν δαιμόνων, διότι ἐπάνω στόν σταυρό τούς νίκησε θριαμβευτικά ὁ Χριστός καί τούς ἐξευτέλισε σ' ὅλη τήν κτίση. Ἔτσι, ὅταν δοῦν τόν σταυρό οἱ δαίμονες, θυμοῦνται τόν Ἐσταυρωμένο. Φοβοῦνται Ἐκεῖνον πού συνέτριψε τά κεφάλια τοῦ δράκοντα. Βάλε, λοιπόν, πρῶτο στέρεο θεμέλιο τόν σταυρό καί ἐπάνω σ' αὐτόν οἰκοδόμησε ὅλα τά ὑπόλοιπα τῆς πίστεως...

(Κυρίλλου Ἱεροσολύμων,
ΙΓ' Κατήχησις Φωτιζομένων
6, ΒΕΠΕΣ 39, 168-170)

νάσιμα. Καί μόνον ἡ Ἐκκλησία στέκεται ὑπεράνω κομμάτων καί ἔχει νά πεῖ στά παιδιά πού ἀλληλοσφάζονται: «Παιδί μου! Κι ἐσύ δέν βιάδισες σωστά ἀπέναντι τοῦ ἀδελφοῦ σου. Κι ἐσύ σφάλλεις. Τόν ἔχεις ἀδικήσει. Πρώτη ἐγώ ἐργάζομαι γιά τήν ἐξάλειψη τῶν ἀδικιῶν». Τό μῖσος δέν λύνει τά προβλήματα. Τό μῖσος τυφλώνει τόν ἄνθρωπο. Ἡ βία προκαλεῖ νέα βία. Τό αἷμα νέο αἷμα. Σήμερα, πού ὅλες οἱ γέφυρες τοῦ ἀλληλοσυγκρουόμενου κόσμου ἔχουν καταρρεῦσει, μία μόνο γέφυρα μπορεῖ νά ἐνώσει τούς δύο κόσμους. Ἡ γέφυρα αὐτή ὀνομάζεται Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος καί ἄλλοτε παρουσίασε τό θαῦμα τῆς ἐνώσεως τῶν ἀλληλοσυγκρουόμενων κόσμων. Τότε θά γίνει ἕνας κόσμος ὁμορφος ἀγγελικά πλασμένος, ὁ κόσμος τοῦ Χριστοῦ, ἡ χριστιανική κοινωμία, ἡ Χριστοκρατία!» (βλ. «Χρ. Σπίθα», ἀρ. φ. 50· πρβλ. «Ὁ Ὅσιος Νικάτωρ», ἀρ. φ. 13, Σεπτ. 1946).

Μετά τό κήρυγμα, πού τό παρακολούθησε ὅλο τό χωριό συγκλονισμένο καί μέ δάκρυα στά μάτια, ὁ ἀείμνηστος γέροντας Καραντάνας, γεμάτος δέος, ἀπευθύνθηκε στους ἄλλους:

- Ὡρέ χωριανοί, σάν ἀι-Κοσμάς μοιάζ' ἐτοῦτος ὁ παπάς! Ἀπό πού μάς ἦρθε; Σύρτε, παλληκάρια, ἕνας κατά τή Λάβδα, ἄλλος στες Σιαργκαναῖοι (Πανόραμα), στό Τοῦζι (Ἀλατόπετρα), νά ἰδεῖτε· πέρασε ἀπό κεῖ ἡ ἀπ' τό Θεό κατέβηκε;

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό τό βιβλίο
«Ἀναφορά εὐγνωμοσύνης»)

Ένας μύθος

Ο εγκέφαλος είναι «τό πιά πολύπλοκο έναμισι κιλό στό σύμπαν». Είναι τό θαῦμα τῆς Δημιουργίας Γεννιόμαστε μέ 100 δισεκατομμύρια νευρώνες καί προστίθενται 250.000 ἔως 500.000 νέοι, οἱ ὅποιοι σχηματίζονται κατά τούς πρώτους μήνες τῆς ζωῆς τοῦ βρέφους. Δέν εἶναι ὅμως μόνον ὁ τεράστιος ἀριθμός τῶν νευρῶνων, ἀλλά καί ὁ ἀριθμός τῶν συνάψεων ἢ τῶν συνδέσεων μεταξύ τῶν νευρῶνων πού εἶναι ἐπίσης ἐξαιρετικά μέγας. Οἱ πρώιμες ἐμπειρίες εἶναι ζωτικῆς σημασίας. Ἡ πιά ἔντονη ἀνάπτυξη τῶν συνδέσεων τοῦ ἐγκεφάλου παρατηρεῖται στά τρία μέ τέσσερα πρώτα χρόνια τοῦ παιδιοῦ, διότι ὁ ἐγκέφαλος στήν ἡλικία αὐτή εἶναι πιά «πλαστικός» καί ἐπομένως εἶναι σέ θέση νά δημιουργεῖ νέες συνδέσεις.

Ἐνέργειες, πράξεις ἢ παραλείψεις ἀλλά καί προκαταλήψεις τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος παίζουν πρωταρχικό ρόλο στή δημιουργία εὐνοϊκῶν συνθηκῶν ἢ μή γιά τό μικρό παιδί. Ἀπό τούς πιά σημαντικούς παράγοντες εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς γλωσσικῆς ἰκανότητας καί

ἐπικοινωνίας τοῦ βρέφους μέ τούς γονεῖς καί τούς γύρω του, καθῶς καί ὁ ἐμπλουτισμός τοῦ λεξιλογίου του. Εἶναι εὐρύτητα διαδεδομένο ὅτι ἡ τηλεόραση καί τά κατάλληλα DVD εἶναι ἰδανικά μέσα, γιά νά ἐξυπηρετήσουν τήν ἀνάπτυξη τῆς γλωσσικῆς ἰκανότητας τοῦ παιδιοῦ. Καί ὅμως αὐτό εἶναι μύθος, ὁ ὅποιος ἔχει γίνει εὐχαρίστως ἀποδεκτός ὡς ἀδιαμφισβήτητη ἀλήθεια, ἡ ὁποία «κνήθει τήν ἀκοήν» (=γαργαλᾶ τά αὐτιά) ὄλων μας. Συνέβη τελικά αὐτό πού ἀναφέρει ἡ Γραφή: οἱ ἄνθρωποι «ἀπό μὲν τῆς ἀληθείας τήν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τούς μύθους ἐκτραπήσονται» (Β΄ Τι 4,4).

Ἄς ἀκούσουμε τούς ειδικούς:

- Ἡ Ἀμερικανική Παιδιατρική Ἀκαδημία σέ ἀνακοίνωσή της συνιστᾶ στούς γονεῖς νά ἀποτρέπουν τά παιδιά τους, ἡλικίας κάτω τῶν δύο ἐτῶν, νά παρακολουθοῦν τηλεόραση. Τά δύο πρώτα χρόνια τῆς ζωῆς τους, ἐξηγεῖ, εἶναι πολύ σημαντικά γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ ἐγκεφάλου καί τά παιδιά χρειάζονται τήν ἐπικοινωνία καί ἀλληλεπίδραση μό-

νο μέ ἐνήλικες καί παιδιά.

- Σέ μελέτη πού δημοσιεύτηκε στά Ἄρχεια Παιδιατρικῆς καί Ἐφηβικῆς Ἰατρικῆς οἱ ἐρευνητές διαπίστωσαν ὅτι τά μωρά πού παρακολουθοῦσαν τηλεόραση δέκοπταν τήν πρόοδό τους στή γλωσσική καί γνωστική ἀνάπτυξή τους. Γνωστική ἀνάπτυξη θεωρεῖται ἡ ἱκανότητα τοῦ παιδιοῦ νά μαθαίνει καί νά λύνει προβλήματα.

- Σέ παρόμοια ἀποτελέσματα κατέληξε καί μία ἀντίστοιχη μελέτη τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Οὐάσινγκτον. Ἡ παρακολούθηση τῆς τηλεόρασης μειώνει τήν πιθανότητα ἐκμάθησης νέων λέξεων. «Οἱ ἐνήλικες συνήθως προφέρουν περίπου 941 λέξεις ἀνά ὥρα», λέει ὁ παιδίατρος Δημήτρης Χριστάκης, καθηγητής τοῦ ὡς ἄνω Πανεπιστημίου. Καί προσθέτει: «Ἡ μελέτη μας διαπίστωσε ὅτι οἱ λέξεις τῶν ἐνηλίκων ἔχουν σχεδόν ἐξαιλεφθεῖ ἐντελῶς, ὅταν ἡ τηλεόραση ἔχει ὡς ἀκροατή τό παιδί».

- Μία τρίτη μελέτη ἔδειξε ὅτι κάθε ὥρα μπροστά στήν τηλεόραση, σέ βίντεο ἢ DVD στοιχίζει στά μωρά ἕξι ἕως ὀχτώ λιγότερες λέξεις στό λεξιλόγιό τους μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται γιά τή γνωστική, γλωσσική, συναισθηματική καί κοινωνική τους ἀνάπτυξη.

Οἱ ἐρευνητές διαπίστωσαν ὅτι τή μεγαλύτερη ἀρνητική ἐπίδραση ὑφίσταντο τά βρέφη μεταξύ 8 καί 16 μηνῶν. Στήν ἡλικία αὐτή ἀρχίζουν νά σχηματίζονται οἱ γλωσσικές δεξιότητες. Τά νήπια αὐτά ὑστεροῦν κατά 10% στίς γλωσσικές δεξιότητες σέ σχέση μέ ἐκεῖνα πού ποτέ δέν παρακολούθησαν βίντεο κ.τ.ὄ.

- Ὁ Dr. Vic Strasburger, ἐκπρόσωπος τῆς Παιδιατρικῆς Ἀμερικανικῆς Ἀκαδημίας, ἐξηγεῖ: «Τά νήπια γιά νά μάθουν χρειάζονται τήν ἀλληλεπίδραση πρόσ-

ωπο μέ πρόσωπο. Δέν ὑπάρχει ἀλληλεπίδραση μέσῳ τηλεόρασης ἢ βίντεο. Ἐπιπλέον, ἡ τηλεόραση παρεμβαίνει σέ κρίσιμα ἐγκεφαλικά δίκτυα πού δημιουργοῦνται κατά τήν πρῶμη ἀνάπτυξη τοῦ ἐγκεφάλου».

- Ἡ Patricia Kuhl, Ph.D, πολυβραβευμένη καθηγήτρια τοῦ Τμήματος Λόγου καί Ἐπιστημῶν Ἀκοῆς στό Πανεπιστήμιο τῆς Οὐάσινγκτον, τονίζει μέ ἔμφαση: «Τά βρέφη μαθαίνουν τούς ἤχους τῆς γλώσσας μόνο ὅταν παίζουν μέ ἕνα ζωντανό πρόσωπο. Δέν μποροῦν νά μάθουν ἀπό ἕνα βίντεο ἢ ἀκούγοντας τούς ἤχους ἀπό CD. Στήν προσωπική ἀλληλεπίδραση, οἱ ἐνήλικες μποροῦν νά ἀνταποκριθοῦν ἄμεσα στίς ἀνάγκες καί στά ἐνδιαφέροντα τοῦ παιδιοῦ πού γεννιοῦνται στή δεδομένη στιγμή. Αὐτή ἡ ἀλληλεπίδραση βοηθαίει τό βρέφος νά μάθει παρατηρώντας τό βλέμμα, τίς ἐκφράσεις καί τίς χειρονομίες τοῦ προσώπου πού τό φροντίζει. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ γονιός καί τό βρέφος χτίζουν μία σχέση πρὶν κἄν ξεκινήσει ἡ ἀληθινή συνομιλία μεταξύ τους».

Αὐτή ἡ ἀπαραίτητη σχέση εἶναι τό μυστικό τῆς ἐπιτυχημένης καί ἰσορροπημένης συναισθηματικῆς ἀνάπτυξης τοῦ παιδιοῦ, πού ἡ παρακολούθηση τῆς τηλεόρασης ἀδυνατεῖ νά ἐξασφαλίσει. Ὁ καθηγητής Χριστάκης θά τονίσει: «Ἡ τηλεόραση κινεῖται σέ ἕνα σουρεαλιστικό ρυθμό. Τά προγράμματα αὐτά εἶναι πολύ πολύ γρήγορα. Τά νήπια νομίζουν ὅτι τόσο γρήγορος εἶναι ὁ πραγματικός κόσμος. Ἡ ὑπερδιέγερση κατά τή βρεφική ἡλικία μπορεῖ νά ὀδηγήσει σέ προβλήματα τοῦ ἐγκεφάλου. Ὁ ἐγκέφαλος τῶν μικρῶν παιδιῶν εἶναι διαφορετικός ἀπό τῶν μεγάλων. Τά βρέφη δέν ἐπεξεργάζονται τό περιεχόμενο. Ἀπλῶς δέχονται

βομβαρδισμό εικόνων και ήχων».

Ἄν δέν ἔχει ἀκόμη καταρρεύσει μέσα μας ἡ... «ἀλήθεια», ἴσως μᾶς βοηθήσει μία εἴδηση ἀπό τή μή συντηρητική Γαλλία:

Ἀπό τό 2008, ἡ Γαλλική Ραδιοτηλεοπτική Ἀρχή ἀπαγόρευσε στά γαλλικά κανάλια νά προβάλλουν τηλεοπτικές ἐκπομπές πού ἀπευθύνονται σέ παιδιά ἡλικίας κάτω τῶν τριῶν ἐτῶν. Τό Ἀνώτατο Ὀπτικοακουστικό Συμβούλιο δικαιολόγησε τήν ἀπόφαση αὐτή μέ τήν ἐπισήμανση ὅτι «ἡ παρακολούθηση τῆς τηλεόρασης λειτουργεῖ ἐπιζήμια στήν ἀνάπτυξη τοῦ παιδιοῦ ἡλικίας κάτω τῶν τριῶν ἐτῶν, ἐνῶ παράλληλα ἐγκυμονεῖ μία σειρά κινδύνων, καθῶς ἐνθαρρύνει τό πνεῦμα ἀδράνειας, τήν ἀργή ἐκμάθηση τῆς γλώσσας, τήν ὑπερδιέγερση, τήν ἐμφάνιση διαταραχῶν στόν ὕπνο καί στή συγκέντρωση, καθῶς καί τήν ἐξάρτηση ἀπό τίς ὀθόνες».

Ὅταν τό παιδί ἦ τό ἐγγόνι μας χαμογελάει στήν τηλεόραση, ἐκείνη δέν τοῦ χαμογελά. Αὐτό μπορεῖ νά τό ἐπηρεάσει κοινωνικά καί ψυχολογικά! Ἄς τοῦ ἀνταποδώσουμε τό δικό μας χαμόγελο βγαλμένο ἀπ' τήν καρδιά μας!

Ἀθαν. Ἀστ. Γκάτζιος

Τά ἑφτά πί

Σεπτέμβριος λοιπόν! Καιρός γιά... λίγη τάξη στό γραφεῖο. Νέοι φάκελοι, νέα ἔγγραφα, νέα βιβλία, νέο ἀρχεῖο. Τακτοποιώντας τά νέα καί σκαλίζοντας τά παλιά, ἔπιασα στά χέρια μου ἕνα κουτί ἀπό τά... πολύ παλιά χρόνια. Λίγο ἡ ὥρα, λίγο ἡ νοσταλγία, λίγο ἡ κούραση, δέχτηκα τήν πρόκληση καί τό ἄνοιξα! Ἐπιασα στά χέρια μου ἕνα διπλωμένο χαρτί, κομμένο ἀπό κάποιο παλιό σημειωματάριο καί κιτρινισμένο ἀπό τόν χρόνο. Μαζί μέ αὐτό ἄρχισα νά ξεδιπλώνω ἀναμνήσεις...

Καλοκαίρι στό χωριό! Παιχνίδι, ξενοιασιά, ιστορίες ἀπό τόν παππού καί τή γιαγιά, ἀνταλλαγή ἐπισκέψεων καί... οἱ ἀπαραίτητες σκανδαλιές! Ὁ ἱερέας παππούς μου συχνά πυκνά ἔκανε ἐπισκέψεις στούς συγχωριανούς του ἢ ἔρχονταν αὐτοί στό σπίτι, μιᾶς καί τόν χειμῶνα αὐτός καί ἡ γιαγιά κατέβαιναν στήν πόλη.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔπαιζα στήν αὐλή μας πλάι στούς μεγάλους, ἄθελα «ἔπιασα» μιά κουβέντα:

- Πές μου, πάτερ, δέν εἶναι ἀδικία; ἄκουσα ἕναν ἀπό τούς ἐπισκέπτες νά ρωτᾷ ἐναγωνίως τόν παππού.

- Ἐγώ, λέω, νά βάλεις στό μυαλό σου τά ἑφτά πί καί κυρίως ἐκεῖνο τό μεγάλο καί τότε οὔτε ἀδικίες θά σκέφτεσαι οὔτε τίποτα, ἀπάντησε ὁ παππούς κοφτά καί ὁ συνομιλητής του κατέβασε τό κεφάλι, σάν νά συμφωνοῦσε συνωμοτικά μαζί του.

Ἐκεῖνο τό φθινόπωρο θά πήγαινα στήν Πρώτη Δημοτικῆ καί ἤδη οἱ γονεῖς μου προσπαθοῦσαν νά μοῦ μάθουν τό ἀλφάβητο. Ἐτσι, ἤξερα πῶς κάπου ὑπάρχει κάποιο γράμμα πί καί ὅποιαδήποτε ἀναφορά σέ αὐτό ἦταν γιά μένα... ἀποκάλυψη!

Ὅταν, μάλιστα, ἄνοιξαν τά σχολεῖα ἔνιωθα ἔτοιμος καί ἐνθουσιασμένος! Κι ὅταν ἦρθε ὁ καιρός νά μάθουμε στό σχολεῖο τό γράμμα πί, περήφανος γιά τίς... γνώσεις μου, θέλησα νά τίς μοιραστῶ μέ τή δασκάλα μου καί νά... διαφωτίσω τούς συμμαθητές μου!

- Κυρία, τά πί εἶναι ἑφτά καί ὑπάρχει ἕνα μεγάλο!

- Τί εἶναι αὐτά πού λές; ἦταν ἡ ἄμεση ἀντίδραση δυσαρέσκειας τῆς δασκάλας μου.

- Μά, κυρία, ἄκουσα τόν παππού νά τό λέει, ἀπολογήθηκα καί ἦταν ἡ πληγωμένη μου ἀξιοπρέπεια πού συγκρατοῦσε τά δάκρυά μου.

Ἡ προσβολή ἦταν βαρειά! Ἄκοῦς ἐκεῖ τί λέω! Κι ἂν ὁ παππούς, πού ἦταν πολύ γέρος, ἔκανε λάθος; Μά ὅλοι λένε πώς ὁ παππούς ξέρει πολλά! Ἄρα;...

Γύρισα σπῆτι ἀγανακτισμένος καί μέ φόρα μπήκα στό δωμάτιό του:

- Παππού, εἶσαι ψεύτης! φώναξα ξαναμμένος, μόλις τόν εἶδα, κι ἔβαλα τά κλάματα!

Ξαφνιασμένος ἐκεῖνος μέ ρώτησε:

- Τί συμβαίνει, παιδάκι μου; Πότε εἶπα ψέματα;

- Τό καλοκαίρι, εἶπες στόν κύριο Φώτη, σέ ἄκουσα μέ τά αὐτιά μου, γιά τά πῆ πού εἶναι ἑφτά καί γιά ἐκεῖνο τό μεγάλο, ἀλλά ὅταν τό εἶπα σήμερα στήν κυρία μέ μάλωσε, εἶπα μέ ἀναφιλητά.

Ὁ παππούς δέν γέλασε. Ἐμεινε γιά λίγο σιωπηλός κι ἔπειτα μοῦ ἔδωσε ἕνα στυλό. Γράμματα δέν ἔκανα καλά.

Στήν πραγματικότητα μόλις μάθαινα νά γράφω. Ἐκλείσε στό δυνατό, ἔμπειρο χέρι του τό δικό μου ἄμαθο, παιδικό. Πῆρε μία σελίδα ἀπό τό σημειωματάριό του κι ἀρχίσαμε μαζί νά γράφουμε τό γράμμα πῆ, τό ἕνα κάτω ἀπό τό ἄλλο, ἑφτά φορές! Δίπλα σέ κάθε γράμμα ὁ παππούς σημείωσε τήν ἀντίστοιχη λέξη: ποθεινήν πατρίδα παράσχου μοι, Παραδείσου πάλιν ποιῶν πολίτην με (ἀπό τά νεκρώσιμα εὐλογητάρια).

- Εἶναι μία προσευχή πού μπορούμε

νά λέμε γιά νά σκεφτόμαστε τόν Παράδεισο, μοῦ ἐξήγησε ὁ παππούς. Συνήθως τή λέμε ὅταν πεθαίνει κάποιος. Ὅμως, γιατί νά περιμένουμε τήν... κηδεῖα μας γιά νά μᾶς τήν ποῦνε οἱ ἄλλοι; μονολόγησε ἀπευθυνόμενος περισσότερο στόν ἑαυτό του παρά σέ μένα.

Καί κάπως ἔτσι ἔμαθα νά γράφω τό γράμμα πῆ. Ἀργότερα ἔμαθα πώς γιά τούς χριστιανούς στόχος καί πατρίδα εἶναι ὁ Παράδεισος, ὅπου πολίτες εἶναι οἱ ἅγιοι, ὅσοι ἀγωνίζονται νά διατηροῦν μία βαθεῖα προσωπική σχέση μέ τόν Θεό καί νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό θέλημά του. Δέν ἤξερα τότε πώς αὐτό τό ἀπλό γράμμα, πού ἐξαιτίας του ἡ μικρή μου καρδιά ἔνιωσε τόσο προσβεβλημένη, ἦταν τό ἀγαπημένο τοῦ παπποῦ, ὁ ὁποῖος -εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό- ἀπολαμβάνει πιά τό μεγάλο Π, τήν ποθεινή πατρίδα...

Κ. Ἄτρας

7η ΔΙΔΑΧΗ: Οἱ ἡδονές καί τά κακά

Α΄

Ἀπό τότε πού ἀθέτησε τόν νόμο τοῦ Θεοῦ ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος κυριαρχεῖται ἀπό ἐγωισμό. Κι αὐτή ἀκριβῶς ἡ κατάσταση ἀναστατώνει καί διασαλεύει τίς ἀρμονικές καί εἰρηνικές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μέ τόν Θεό καί μέ τούς συνανθρώπους τους. Αὐτό τό σοβαρό πρόβλημα πραγματεύεται ὁ ἀπόστολος Ἰακώβος στήν 7^η διδαχή του, πού ἔχει τό θέμα: «Οἱ ἡδονές καί τά κακά θελήματα πού ὑπονομεύουν τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό καί μέ τούς συνανθρώπους του» (Ἰα 4,1-12).

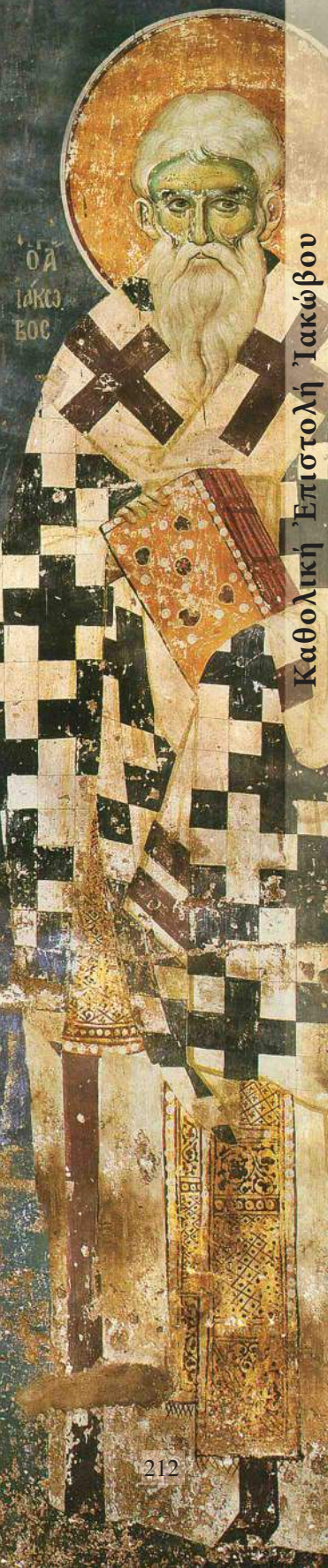
Σκοπός του εἶναι νά προλάβει τόν κίνδυνο τῆς διαμάχης καί τῶν ταραχῶν πού συνέβαιναν στή συναγωγή τῶν Ἰουδαίων. Τώρα πού αὐτοί ἔγιναν χριστιανοί καί ἀποτελοῦν τό ποίμνιο τοῦ Ἰακώβου, νά μὴν συνεχίσουν τήν ἴδια τακτική. Ἐξετάζει τό θέμα πνευματικά καί δίνει στόν καθένα τή δυνατότητα νά τό μελετήσει καί νά τό ἐφαρμόσει στή κοινωνική του διάσταση.

Καθημερινά παρατηροῦμε ὅτι αὐξάνει συνεχῶς στή γῆ μας ἡ συχνότητα τῶν

ἀναταραχῶν, τῶν συγκρούσεων καί τῶν πολέμων. Πολεμοῦν τά κράτη μεταξύ τους, γίνονται ἐμφύλιοι πόλεμοι, σφαγές καί καταστροφές. Ἀλλά καί ἡ οἰκογενειακή ἐστία συνταράσσεται ἀπό διαμάχες. Τά διαζύγια πληθαίνουν, τά παιδιά στρέφονται ἐναντίον τῶν γονιῶν τους, οἱ ἀδελφοί κατά τῶν ἀδελφῶν. Μπαίνει στό σπίτι ἡ διχόνοια καί διαλύει τά πάντα στό πέρασμά της. Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τούς ἐξωτερικούς πολέμους ὑπάρχει καί ὁ ἐσωτερικός πόλεμος μέσα στόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας. Ἀντιμάχεται ὁ παλαιός ἄνθρωπος, μέ τίς ἁμαρτωλές ἐπιθυμίες του, τόν νέο καί πνευματικό.

Ἡ ἅγια Γραφή μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι γιά ὅλους αὐτούς τούς πολέμους, ἀπό τίς παγκόσμιες συρράξεις μέχρι τόν ἐσωτερικό μυστικό πόλεμο κάθε ψυχῆς, αἰτία εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἄλλοτε μέ τή μορφή τῆς φιλοδοξίας, ἄλλοτε ὡς πλεονεξία κι ἄλλοτε ὡς φιλαυτία καί φθόνος, σείει τόν ἄνθρωπο καί προκαλεῖ καταστροφικό σεισμό στούς γύρω του.

Μέσα στό ἴδιο τό σῶμα μας φωλιάζουν ὅλες οἱ κακές ἐπιθυμίες, πού μᾶς ἀνα-

Θελήματα ὑπονομεύουν τὶς σχέσεις μας (4,1-12)

στατώνουν καὶ μᾶς ταλαιπωροῦν (βλ. Ρω 7,24). Ἡ ἁμαρτία ἔχει μέσα στήν ὑπόστασή της τὴν ἀνταρσία, τὴ διχόνοια καὶ τὸν πόλεμο. Φέρνει τὸν ἄνθρωπο σὲ σύγκρουση μὲ τὸν Θεό, τὸν ἀποξενώνει ἀπὸ Αὐτόν καὶ στή συνέχεια τὸν βάζει νά συγκρουστεῖ μὲ τοὺς συνανθρώπους του καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Ἔτσι οἱ ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες ταράσσουν καὶ διχάζουν ἐσωτερικά τὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ καὶ ἀγαπημένα σύνολα. Μποροῦν ἀκόμη καὶ τὴν ἀνθρωπότητα νά αἱματοκυλίσουν.

Ἐπάρχει τρόπος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ αὐτὸ τὸ κακό; Βεβαίως! Ἀπὸ τὴν ὥρα πού μὲ τὸ Βάπτισμά μας ἀρνούμαστε τὸν σατανᾶ καὶ τὰ ἔργα του, συντασσόμαστε «τῷ Χριστῷ» καὶ ὁμολογοῦμε τέλεια ὑποταγὴ σ' Αὐτόν, ζοῦμε τὴ λύτρωση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ μπαίνουμε στὴ σφαῖρα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τέλεια ὑποταγὴ καὶ ἀφοσίωση στό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς ἐσωτερικῆς ἀρμονίας καὶ προκοπῆς τοῦ πιστοῦ. Γι' αὐτόν τὸν λόγο ὁ Κύριος διεκδικεῖ ἀποκλειστικά τὴν πρώτη θέση στὴν καρδιά τῶν δικῶν του. Δέν ἀνέχεται νά βάζουν κάτι ἄλλο πῶς πάνω ἀπὸ Αὐτόν, ἔστω κι ἂν αὐτὸ τὸ ἄλλο δέν εἶναι ἁμαρτωλό. Ἐπάρχουν π.χ. πολλοὶ χριστιανοὶ πού εἶναι συνεπεῖς σὲ ὅλα τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα ἀλλὰ ἔχουν κάποιες μικροαδυναμίες, ἐπιθυμίες οἱ ὁποῖες μάλιστα ἐκ πρώτης ὄψεως δέν φαίνε-

ται νά ἐμποδίζουν τὴ σχέση τους μὲ τὸν Θεό. Ἡ τηλεόραση, γιὰ παράδειγμα, τὸ διαδίκτυο, ἡ μόδα, τὸ ποδόσφαιρο ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο χόμπυ φαίνονται πολὺ ἀθῶες ἀπολαύσεις. Κι ὅμως, ὅταν αὐτὰ παίρνουν τὴν πρώτη θέση στὴν καρδιά καὶ στὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ πιστοῦ, ἐξοργίζουν τὸν Κύριο. Αὐτὴ τὴν ὀργὴ ἐκφράζει ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος μὲ τὴ σκληρὴ προσφώνηση «μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες! οὐκ οἶδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστίν;» (4,4).

Ὅλα ὅσα ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος, συμβουλεύει ὁ Ἀδελφότης, πρέπει νά τὰ ζητᾶ ἀπὸ τὸν Θεό μὲ τὴν προσευχή του. Ἡ προσευχή, τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓνα πολὺτιμο προνόμιο, ἓνα παντοδύναμο ὄπλο στὰ χέρια μας. Εἴμαστε τὰ παιδιά τοῦ οὐράνιου πατέρα πού μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα κάθε στιγμή νά τοῦ ζητήσουμε ὅ,τι θέλουμε. Ἐκεῖνος φροντίζει γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες μας. Ἐντούτοις πολλές φορές μένουν ἀνεκπλήρωτοι οἱ πόθοι μας καὶ ἀναπάντητα τὰ αἰτήματα γιὰ τὰ ὁποῖα προσευχόμαστε πολὺ καιρό. Γιατί δέν μᾶς ἀκούει ὁ Θεός; Αὐτὸ συμβαίνει, λέει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὅταν «κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε», ὅταν ζητᾶτε γιὰ κακὸ σκοπὸ, δηλαδή γιὰ νά ἱκανοποιήσετε τὶς κακὲς ἐπιθυμίες σας. Δέν δέχεται ὁ Κύριος νά τοῦ ζητᾶμε π.χ. τὸ κακὸ τοῦ ἄλλου, γιὰ νά ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐκδικητικότητα ἢ τὸ μῖσος ἢ τὴ χαιρεκακία μας. Δέν γί-

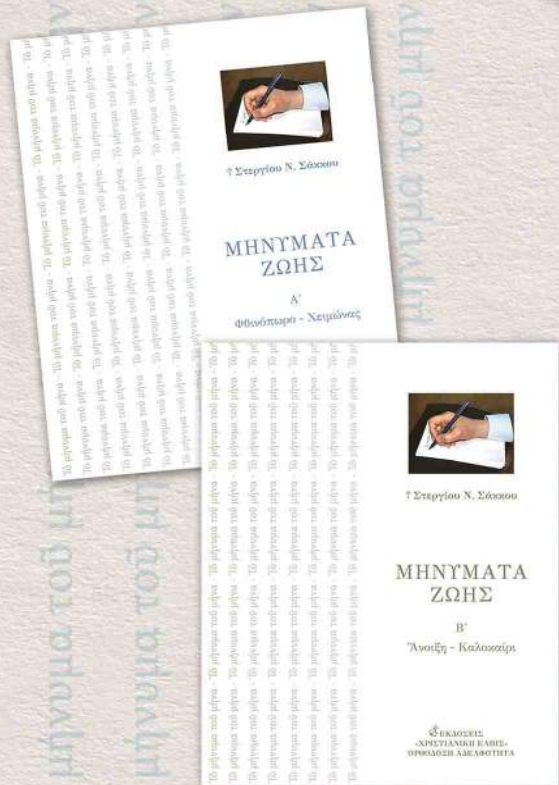
ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

νεται συνένοχος στά άμαρτήματά μας. Είναι πολύ άνόητο νά καταριέται κανείς ή νά λέει: «άπ' τόν Θεό νά τό βρει αυτός πού μέ άδίκησε». Δέν άκούει ό Θεός τέτοιες προσευχές!

Έπίσης μπορούμε νά ζητάμε άπό τόν Κύριο και τά ύλικά άγαθά πού είναι άπαραίτητα για τή ζωή μας, όπως μάς δίδαξε στό «Πάτερ ήμών»: «τόν άρτον ήμών τόν έπιούσιον δός ήμιν σήμερα» (Μθ 6,11). Δέν έπιτρέπεται όμως νά τοϋ ζητάμε ύλικά άγαθά για νά τά άπολαύσουμε και νά έπιδειχθοϋμε στους άλλους. Οϋτε νά ζητάμε πνευματικά άγαθά, για νά ίκανοποιήσουμε τή φιλοδοξία μας και νά διακριθοϋμε. Ένας π.χ. πού ζητά κάποιο χάρισμα άπό τόν Θεό όχι για νά ύπηρετήσει καλύτερα τήν Έκκλησία, αλλά για νά τόν προσέξουν και νά τόν τιμήσουν οι άλλοι, δέν θά εισακουσθεί ποτέ.

Είναι όμως δυνατόν νά μένει ό άνθρωπος προσηλωμένος στό θέλημα τοϋ Θεοϋ, μακριά άπό τίς κακές έπιθυμίες; Σ' αυτό τό έρώτημα θά άπαντήσει ή συνέχεια τής διδαχής.

Όβλίνας

Μηνύματα άπό τίς μορφές τών Άγίων, μέ άφόρμηση μεγάλα γεγονότα τής πίστεως και τής ιστορίας μας πού νοηματοδοτοϋν τήν καθημερινότητά μας.

Βιβλία πού ξεκουράζουν, προβληματίζουν, ανοίγουν προοπτικές για νά περάσουμε άπό τήν τύρβη τής προσωρινότητας στην άτμόσφαιρα τής αιωνιότητας.

**Βιβλία-όδηγός
για κάθε χριστιανική οικογένεια.**

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλείο μας**

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

**Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

Μέ της καρδιάς τή μνήμη

Τί σου είναι αυτή ή μνήμη, τί σου είναι! Χαμογέλασε ή λευκασμένη φιλόλογος. Ήθελε δέν ήθελε θυμόταν! Κι όχι άπλώς θυμόταν. Ό νους κι ή καρδιά της κάθε Σεπτέμβρη, σάν έβλεπε τούς δρόμους νά γεμίζουν μαθητές σήμαιναν συναγερμό. Τί παράξενο! Ένώ σχεδόν κάθε μέρα ξεχνούσε πού άφησε τά γυαλιά ή τό βιβλίο της, από κείνα τά χρόνια δέν ξεχνούσε ούτε μιά λεπτομέρεια. Θυμόταν! Καί τί δέν θυμόταν!

- Έ, γιατίάκα, νά σέ πάρω μαζί μου στό σχολείο; ή Άννα, ή μεγάλη έγγονή της, τήν πείραξε στοργικά.

- Καί τί δέν θά έδινα, Άννούλα μου, νά σέ είχα μαθήτριά, τής άπάντησε εκείνη. ΄Υστερα τή φίλησε, τή σταύρωσε καί τήν ξεπροβόδισε μέ χίλιες εύχές.

Κι έφυγαν όλοι, κι έμεινε ή κ. Άννα μόνη στό σπίτι, μόνη μέ τίς μνήμες της. Τί παιχνίδια σου παίζει αυτή ή μνήμη! Όπου θέλει σέ ταξιδεύει. Κι ενώ συνήθως τήν κ. Άννα τήν ταξίδευε μέσα σέ σχολικές αίθουσες, αυτή τή φορά τή μετέφερε σ' ένα τρένο.

Τό βαγόνι ήταν γεμάτο από φαντάρους κι εκπαιδευτικούς πού μετά τό Σαββατοκύριακο παίρνανε τό βραδινό τής Κυριακής γιά νά βρεθούνε τή Δευτέρα τό πρωί στήν ύπηρεσία τους, σέ κάποια γωνιά του Έβρου. Ατέλειωτο τό ταξίδι, καί τής νύχτας οί ώρες κυλούσαν βασιανιστικά άργά. Δέκα όλόκληρα χρόνια έκανε αυτή τή διαδρομή. Όταν ήταν άκόμα έλεύθερη δέν τήν ένοιαζαν καί πολύ ούτε οί πολλές ώρες ούτε ό κόπος του ταξιδιού.

Τώρα όμως πού άφηνε πίσω τά δυό μικρά παιδιά της, τής φαινόταν ότι ταξίδευε γιά τό πιο μακρινό μέρος της γής. Έβγαλε άπό τήν τσάντα της τήν «Αντιγόνη» καί τό τετράδιο μέ τίς σημειώσεις της.

Ούτε είχε καταλάβει ότι τό τρένο έκανε στάση καί ότι κάποιοι κατέβηκαν καί κάποιοι άνέβηκαν, ως τή στιγμή πού ή πόρτα του κουπέ της άνοιξε μέ θόρυβο. Ένας νέος άνδρας μπήκε φορτωμένος ένα τεράστιο σάκκο. Άστραψαν τά μάτια του σάν αντίκρισαν τήν κ. Άννα.

- Κυρία Άντωνοπούλου! του ξεέφυγε μιά κραυγή χαράς καί παράτησε τό σάκκο του γιά νά τής σφίξει τά χέρια.

- Αλέξη; Αλέξη, έσύ;

- Κυρία! Κυρία, μέ θυμάστε, λοιπόν;

- Ό καλύτερος μαθητής πού είχα ποτέ, του είπε κι έκανε χώρο νά καθίσει δίπλα της.

- Τό «άγύριστο κεφάλι», έτσι δέν μέ λέγατε; τής είπε μέ ύφος παραπονιαρικό ό Αλέξης. Οί άλλοι τρεις του κουπέ χαμογέλασαν μέ τόν χαριτωμένο διάλογο καί ξανάκλεισαν νωχελικά τά μάτια τους.

- Κυρία, θυμάστε τήν πρώτη μας κόντρα; Ήταν ή πρώτη φορά πού μάς κάνατε ιστορία, είπε ό Αλέξης καί στό βάθος του δέν πίστευε πώς ή καθηγήτριά του θά τό θυμόταν.

- Δέν τό ξεχάσα ποτέ, Αλέξη. Μιά φιλόλογος καθηγήτριά στον Έβρο, αυτό δέν μπορεί νά τό ξεχάσει, δέν πρέπει νά τό ξεχάσει ποτέ! Λοιπόν, γιά νά σέ πείσω σου τό περιγράψω καί διόρθωσέ με, άν κάνω λάθος.

Οι τρεις του κουπέ άνοιξαν μ' ενδιαφέρον τά μάτια τους.

- Ήταν ή τελευταία διδακτική ώρα και ή πρώτη πού έμπαινα στό Γ2, τό τμήμα σου. Έγώ νεαρή καθηγήτρια, σχεδόν παιδί άκόμα, και σεις νεαροί τελειόφοιτοι, σχεδόν άντρες και γυναίκες. Δέν κάναμε κανονικό μάθημα εκείνη τήν πρώτη φορά, μόνο σάς ζήτησα νά μου πείτε τή γνώμη σας γιά τήν άξία του μαθήματος τής ιστορίας. Θυμάμαι ότι παρά τό γεγονός ότι ήταν τελευταία ώρα είχατε μιά φοβερή συμμετοχή και ή συζήτηση μ' ένθουσίασε.

- Και τότε ή Μαριάννα σάς ρώτησε τί γνώμη έχετε γιά τούς Πομάκους, διέκοψε ό Άλέξης.

Τά μάτια τών τριών συνταξιδιωτών άστραψαν.

- Σωστά! Κι έγώ σάς άπάντησα πώς είναι Έλληνες έξισλαμισμένοι και ότι πρέπει ή Ελλάδα νά τούς άγκαλιάσει, νά ενδιαφερθει γι' αυτούς.

- Κι έγώ σάς είπα πώς τώρα πού ήρθατε εδώ πάνω θ' αλλάξετε γνώμη και θά δείτε ότι οι Πομάκοι είναι Τούρκοι και έχθροί τής Ελλάδας. Όσο έβλεπα τήν αναστάτωση σας μ' αυτό πού είπα, τόσο πό έντονη έκανα τή διαφωνία μου, ως τή στιγμή πού γεμάτη λύπη μου είπατε: «Μακάρι νά μπορούσα ν' αλλάξω τήν ιδέα αυτή πού έχεις».

- Αδύνατον, κυρία, σάς είπα μέ αντίδραση.

- Κι έγώ σου άπάντησα: «Θά προσπαθήσω!».

- Και λοιπόν;

Γύρισαν και οι δυό και κοίταξαν ξαφνιασμένοι τόν έναν από τούς τρεις του κουπέ πού μπήκε στην κουβέντα τους.

- Λοιπόν; επανέλαβε σχεδόν μέ άγωνία εκείνος.

Χαμογέλασε ό Άλέξης και κοίταξε μέ μάτια γεμάτα ευγνωμοσύνη τήν καθηγήτριά του.

- Έγινα δάσκαλος, κυρία, ενώ μπορούσα μέ τά μόρια πού έβγαλα νά γίνω

και γιατρός! Έγινα δάσκαλος μέ ένα πόθο, νά υπηρετήσω σέ Πομακοχώρι. Εκεί πηγαίνω σήμερα. Μέ κάλεσαν αναπληρωτή σέ χωριό Πομάκων και πάω μέ χαρά νά υπηρετήσω τά μικρά Έλληνόπουλα. Παραξενεύτηκαν και οι δυό, καθηγήτρια και μαθητής σάν είδαν τόν συνταξιδιώτη τους νά δακρύζει.

- Είμαστε και οι τρεις Πομάκοι, εξήγησε ό πό νέος από τούς τρεις. Νιώθουμε πώς είμαστε Έλληνες, μά οι πό πολλοί Έλληνες μάς λένε Τούρκους. Γι' αυτό συγκινήθηκε ό πατέρας μου, γιατί άκουσε Έλληνες νά μάς αναγνωρίζουν Έλληνες.

- Όσο υπάρχουν καθηγήτριες σάν τήν κ. Αντωνοπούλου θά υπάρχουν και Έλληνες πού θά αναγνωρίζουν ότι οι Πομάκοι είναι Έλληνες.

Πώς πέρασαν τόσο γρήγορα οι ώρες; Πώς έφτασε ή κ. Άννα δίχως νά τό καταλάβει στον προορισμό της! Πόσα δέν είπαν! Σέ πόσα συμφώνησε τό «άγύριστο κεφάλι»!

Πρώτη άφησε τό κουπέ ή κ. Άννα. Χαιρέτησε συγκινημένη τόν εμπνευσμένο δάσκαλο και τούς συγκινημένους Πομάκους και κατέβηκε από τό τρένο. Ποτέ της δέν ήταν τόσο άποφασισμένη!

Άξίζει κανείς νά υπηρετεί σέ τούτη τήν έσχατία τής πατρίδος! Άξίζει, γιά νά βγούν και άλλοι δάσκαλοι, γιά νά γυρίσουν και άλλα «άγύριστα κεφάλια»!

Τί σου είναι ή μνήμη! Όπου θέλει σέ πάει! Και τί δέν θά έδινε ή κ. Άννα γιά νά βρεθει ξανά όχι μέ τή μνήμη, μά μέ τό σώμα της και τήν ψυχή της όλόκληρη σέ κείνη τήν πονεμένη γή. Κι άς ήταν 75 χρονών! Η καρδιά της κτυπούσε γιά τήν Ελλάδα σάν τότε πού ήταν 25 και τό είχε μάθει καλά τόσα χρόνια: Τά παιδιά σέ κρίνουν από τήν καρδιά και όχι από τά χρόνια.

- Άχ Ελλάδα μου, μονολόγησε, νά είχα άλλη μά νιότη νά σου τή χαρίσω!

Έλένη Βασιλείου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Βαδίζουμε μέ τό κεφάλι ψηλά!

Νά τιμωροῦνται μέ ὑψηλό πρόστιμο, προτείνει μία ἔνωση πεζῶν στή Γερμανία, ὅσοι βαδίζουν στόν δρόμο μέ τὰ μάτια καί τὰ αὐτιά τους κολλημένα στά κινητά τους (www.protothema.gr)

Ἡ ὁποιαδήποτε χρήση τοῦ κινητοῦ καθώς περπατᾶ κανεῖς, ὅπως καί ὅταν ὀδηγεῖ, καί μάλιστα σέ πολυσύχναστους δρόμους ἀποπροσανατολίζει καί ἐλαττώνει τήν προσοχή. Ἡ ἴδια ἔνωση πεζῶν ἰσχυρίζεται ὅτι, μέ βάση ἔγκυρες ἔρευνες, ἡ αὔξηση τῆς χρήσης κινητοῦ καί ἔξυπνων συσκευῶν ἔφερε αὔξηση τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων ὅπου ἐμπλέκονται πεζοί πού χρησιμοποιοῦσαν τό κινητό τήν ὥρα τοῦ ἀτυχήματος. Γι' αὐτό λανσάρεי τό πετυχημένο σύνθημα: «Βαδίζουμε μέ τό κεφάλι ψηλά!».

Τό ἴδιο συμπέρασμα

Πολύς λόγος γιά τόν σχολικό ἐκφοβισμό. Δράσεις, σύλλογοι, συμβουλές καί ὅλα καταλήγουν στό ἴδιο συμπέρασμα. Ὅπως ὅλα σχεδόν τὰ νεοφανῆ κοινωνικο-ψυχολογικά προβλήματα, ἔτσι κι αὐτό εἶναι θέμα οἰκογένειας, λένε μελέτες καί ἔρευνες. Οἱ διαταραγμένες σχέσεις τοῦ παιδιοῦ μέ τούς γονεῖς τό καθιστοῦν θύμα ἢ θύτη τοῦ bullying.

Παριστάνουμε τούς πολιτισμένους καί παρουσιάζουμε ὅτι ὅλα εἶναι καλά

καί δέν σημαίνει τίποτε γιά τό παιδί ἕνα διαζύγιο, μία μονογονεϊκή οἰκογένεια ἢ μία δεύτερη οἰκογένεια (πού δημιουργήσε ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο γονεῖς). Ἔτσι θά θέλαμε κι ἔτσι θά μᾶς βόλευε... ἀλλά τόσο τὰ ἀνασφαλή καί φοβισμένα ὅσο καί τὰ βίαια πρόσωπα τῶν παιδιῶν μας μᾶς διαψεύδουν.

Μπράβο μικρούλα!

Μόνο δέκα χρονῶν ἡ Κέιλι καί ἔχει δικαίως ὀνομαστεῖ ἡρωίδα. Κολυμπώντας φέτος σέ μία παραλία τῆς Φλώριδας κάτι τή δάγκωσε στό πόδι. Μόλις ἀντλήθηκε ὅτι πρόκειται γιά καρχαρία, προσπάθησε νά βγεῖ στήν ἀκτὴ καί ταυτόχρονα φώναζε στήν ἐξάχρονη φίλη της νά τήν ἀκολουθήσει. Βγαίνοντας εἶδε ὅτι ἡ μικρή δέν κατάλαβε. Παρά τόν τραυματισμό της, ξαναβούτηξε καί τήν τράβηξε ἔξω.

Ἡ ἄδολη παιδική ψυχή, πού διατηρεῖ ἀκόμη τήν ἀπλότητά της, νιώθει σάν φυσική κίνηση τή θυσία γιά τόν ἄλλο. Δυστυχῶς πολύ γρήγορα ἡ κοινωνία τῶν ἐνηλίκων θά φροντίσει νά τῆς μάθει τήν ἔννοια «προσωπικό συμφέρον» καί νά τή μυήσει στήν «ὀρθολογική» συμπεριφορά, ὥστε νά μήν παρασύρεται σέ ριψοκίνδυνες πράξεις ἀπό «παράλογες» συναισθηματικές παρορμήσεις τῆς στιγμῆς!!!

Κατασκήνωση 2015

«Γεύσασθε και ἴδετε»

Και φέτος με τη χάρη του Θεοῦ λειτούρησαν τέσσερις μαθητικές περιόδοι, περίοδος φοιτητῶν και τρεῖς περιόδοι ἀνδρῶν στίς κατασκηνώσεις τῆς Ἀδελφότητάς μας στήν Καστανούσα Σερρῶν. Ἄς δώσουμε χῶρο ὁμως σέ μερικούς κατασκηνωτές νά περιγράψουν τίς ἐμπειρίες τους:

«Πῆγα πρώτη φορά κατασκήνωση και θέλω νά ξαναπάω. Μοῦ ἄρεσε πού παίζαμε ποδόσφαιρο και μπάσκετ. Ἐπίσης μοῦ ἄρεσαν τά τραγούδια, τά φαγητά και τά παιχνίδια μέ τό νερό. Μοῦ ἄρεσε τό βραδινό παιχνίδι και τό παιχνίδι τοῦ δάσους. Ἀκόμη μου ἄρεσαν τά μαθήματα πού ἔκανε ὁ ἀρχηγός. Θέλω νά πάω και τοῦ χρόνου κατασκήνωση!».

Ἀθανάσιος Δ.
(περίοδος Δ' - Ε' Δημοτικού)

«Μία ξεχωριστή έμπειρία χριστιανικής ζωής και όμορφης φύσης ένιωσα στην κατασκήνωση. Γήπεδα βόλει, μπάσκετ, ποδοσφαίρου, πετρόχτιστα σπιτάκια, άμφιθέατρα, τραπεζαρία και ένα ήρωο με τεράστια σημαία. Τό κάθε κτήριο ήταν καλύτερο από τό άλλο. Είχαμε θέα πανύψηλα βουνά και δύο λίμνες.

Φέτος στην Καστανούσα τό όνομα τής κατασκήνωσης ήταν "Γεύσαθε και ίδετε". Πραγματικά όλα τά παιδιά πού πήγαν κατασκήνωση είδαν και γεύτηκαν μία στάλα Παραδείσου. Εύχομαι νά γνωρίζουν όλο και περισσότερα παιδιά στην κα-

τασκήνωση τό ΧΡΙΣΤΟ!!! Ή κατασκήνωση γιά μένα εΐναι κάτι σημαντικό. Δοκιμάστε!».

Κωνσταντίνος Μ.

(περίοδος Στ' Δημοτικού- Α' Γυμν.)

«Κατασκήνωση. Ένα κομμάτι του ούρανού στη γή. Ό "έπίγειος παράδεισος" γιά όσους έπιθυμούν νά περάσουν λίγες μέρες σέ ένα πανέμορφο περιβάλλον μέ τή φύση και τά μυστικά της νά ξετυλίγονται δίπλα τους. Γιά όσους έπιθυμούν νά νιώσουν πώς εΐναι πραγματικά ή χριστιανική και μυστηριακή ζωή.

Φέτος ως ένας απλός κατασκηνωτής της περιόδου του Γυμνασίου, εύχαριστηθήκα τόσο πολύ τις δέκα μέρες που έμεινα στην Καστανούσα όσο τίποτα άλλο. Τά ομαδικά παιχνίδια, τά τραγούδια, οί περίπατοι έξω από τήν κατασκήνωση, ακόμα και τά φαγητά, παρά τό γεγονός ότι είμαι λίγο ιδιότροπος, μέ έκαναν νά ξεχάσω πώς σέ λίγο θά έφευγα από τόν παράδεισό μου. "Όμως αυτό που άνεξίτηλα χαράχτηκε στό μυαλό μου αλλά και στην καρδιά μου είναι τά μαθήματα του άρχηγού, του ύπαρχηγού και του π. Μιχαήλ, τά όποια ήταν επίκαιρα και μάς συμβούλευαν ποιό δρόμο θά έπρεπε νά ακολουθήσουμε, καθώς και γιά τίς έπιλογές που έχουμε νά κάνουμε στην

καθημερινή μας ζωή.

Εύχομαι μέσα στή σχολική χρονιά που θά ακολουθήσει νά κάνω πράξη τίς άποφάσεις που πήραμε στην κατασκήνωση και νά μείνω σταθερός σέ κάθε δυσκολία που θά συναντήσω».

Χρήστος Κ.

(περίοδος Β'-Γ' Γυμνασίου)

«Μέ τήν εύλογία του Κυρίου μας Ίησού Χριστού βρεθήκαμε και φέτος στόν αγαπημένο χώρο της κατασκήνωσης μας στην Καστανούσα.

"Γεύσασθε και ίδετε!" τό φετινό της όνομα! Καί μόνο αυτό δείχνει ότι πρόκειται

για κάτι ξεχωριστό! Γιατί πραγματικά σε αυτόν τον τόπο γευθήκαμε την όμορφιά της αδελφικής χριστιανικής ζωής και νιώσαμε πού βρίσκεται η αληθινή χαρά, αφού μάς πλημμύρισε από την πρώτη στιγμή της κατασκηνωτικής μας ζωής.

Ξαναφέροντας στη μνήμη μου τώρα όλες τις στιγμές πού ζήσαμε, διαπιστώνω ότι αυτά πού νιώθει πολλές φορές η ψυχή είναι αδύνατο να έκφραστούν με τὰ ανθρώπινα μέσα, γιατί η χαρά και η ωφέλεια τών ἐμπειριών τής κατασκήνωσης δέν περιγράφονται με λέξεις. Οί προσευχές, τὰ ἀναγνώσματα, τὰ μαθήματα, τὰ τραγούδια, ὁ ἐκκλησιασμός, τὰ παιχνίδια, οί συζητήσεις μάς ἔδωσαν ἐλπίδες, μάς ὄπλισαν με

δύναμη για τή συνέχιση τοῦ ἀγώνα μας καί μάς ἔδειξαν ὅτι τήν ἀληθινή χαρά πρέπει νά τή γευθεῖς για νά τή νιώσεις.

Κύριε, δέν ξέρουμε πῶς νά σε εὐχαριστήσουμε για αὐτό τό δῶρο καί τήν εὐλογία πού μάς χάρισες! Μόνο πού θέλουμε νά σου ζητήσουμε καί κάτι ἀκόμη: νά μάς ἀξιώσεις νά βρεθοῦμε ὅπως φέτος, ἔτσι καί τοῦ χρόνου, ὅπως στήν κατασκήνωση ἔτσι καί στόν οὐρανό!...».

Γεώργιος Π.
(περίοδος Λυκείου)

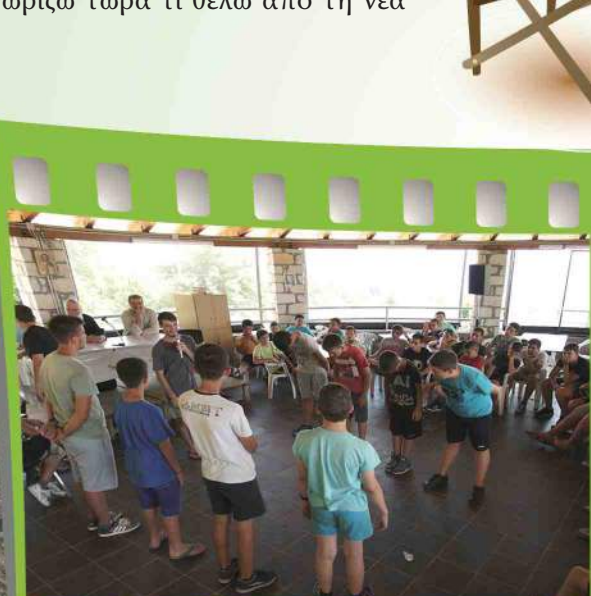
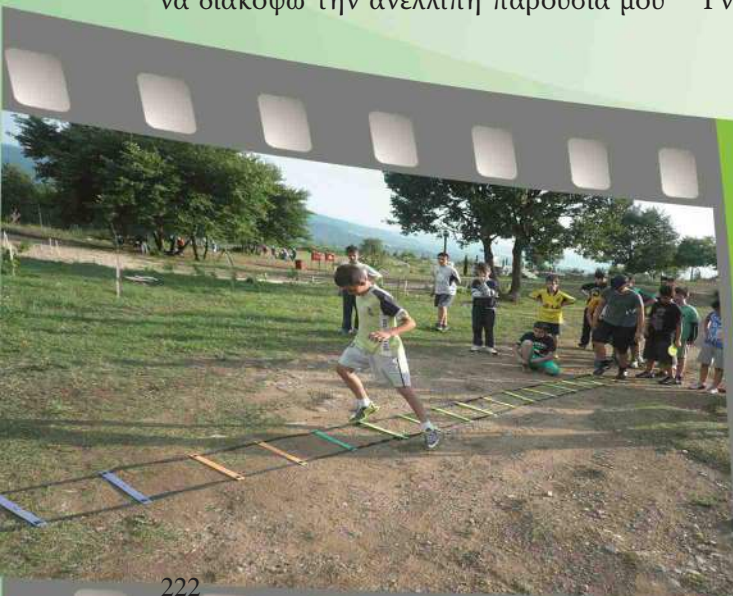

«Καλοκαίρι μετά από τις πανελλαδικές... Άφθονος ελεύθερος χρόνος, μεσημβρινά έγερτήρια, υπολογιστής, βόλτες... Η χαλάρωση στο απόγειό της. Η αλήθεια είναι ότι η κατάσταση αυτή με αποσυντόνισε, νομίζω καταλαβαίνετε τί έννοω. Παράλληλα άρχισε και ένας διάλογος περίεργος με τον εαυτό μου για τό αύριο... Και τό αποκορύφωμα ή πρόταση συμμαθητών για διακοπές στις μέρες πού είχα προγραμματίσει για τήν κατασκήνωση. Αυτόρημο τό έρώτημα: Μπορείς νά μήν πᾶς φέτος κατασκήνωση; Βέβαια δέν αισθανόμουν άνετα νά λειψω και δέν ήθελα νά διακόψω τήν ανελλιπή παρουσία μου

στήν κατασκήνωση τόσα χρόνια. Έξᾶλλου φέτος θά πήγαινα στήν περίοδο φοιτητών· ὅπως και νά τό θέσεις είχε κάποια αίγλη για μάς τούς πρώην μαθητές. Διάλεξα κατασκήνωση, αν και πρώτη φορά αισθανόμουν τόσο μπερδεμένος...

Έχετε ποτέ νιώσει ότι λίγες μέρες μπορούν νά καθορίσουν τήν υπόλοιπη χρονιά; Για τήν ακρίβεια, τίς αυριανές σας επιλογές; Αυτό ένιωσα. Η κατασκήνωσή μου ήταν ένας σταθμός ανεφοδιασμού, μία εμπειρία πρωτοχριστιανικής ζωής, μία περίοδος ανασυγκρότησης και αποφάσεων. Γνωρίζω τώρα τί θέλω από τή νέα

φοιτητική χρονιά. Νά μπορέσω νά διατηρήσω μέ κάθε τρόπο αὐτήν τήν αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στή ζωή μου, αὐτήν τήν ἐσωτερική κατάσταση χαρᾶς καί εἰρήνης πού γεύτηκα στήν κατασκήνωση. Γιατί ξέρω τώρα πού θά τά ἀναζητήσω ἢ καλύτερα ποιός θά μοῦ τά χορηγήσει.

Φέτος δέν κράτησα κάποιο ἐνθύμιο, ὅπως ἔκανα κάθε χρόνο, πού νά μοῦ θυμίζει τίς εὐθραυστες κατασκηνωτικές μου ἀποφάσεις. Αἰσθάνθηκα ὅτι ἡ γεύση τῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς φέτος ἦταν δυνατή. Ὡρα, λοιπόν, γιά ἕνα τίμιο καί θαρραλέο χριστιανικό ἀγώνα. Εὐχηθεῖτε μου καλή ἐπιτυχία!...».

*Λυχνίτης
(περίοδος Φοιτητῶν)*

Δυστυχῶς ἡ κατασκήνωσή μας ἔχει ἀκόμα ἐλλείψεις καί κατά συνέπεια δέν μπόρεσε νά φιλοξενήσει ὅλους τοὺς μαθητές πού εἶχαν δηλώσει λόγω περιορισμένης χωρητικότητας. Εὐχόμαστε τοῦ χρόνου μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τή συμπαραστάση τῶν ἀδελφῶν νά ἔχουμε τή δυνατότητα αὐτή.

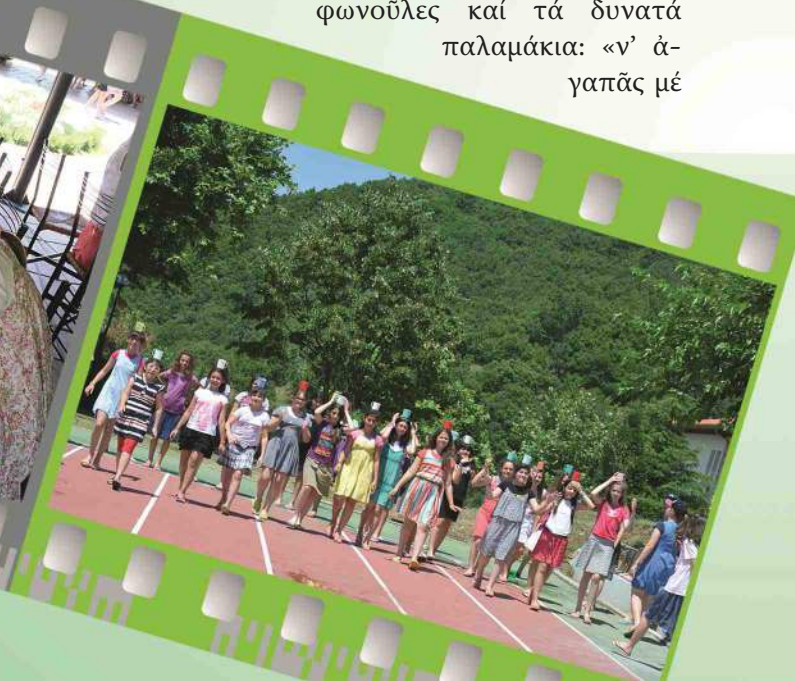
Πορβία

Γεύση Ζωής

Κατασκήνωση... μπορεί τάχα νά μεταφέρει κανείς στό χαρτί τή γεύση ζωής κοντά σου; Γεύση γλυκειά πού οί λέξεις δέν φτάνουν γιά νά τήν περιγράψουν μέ κάθε λεπτομέρεια. Οί καρδιές συντονίζονται στήν ίδια συχρότητα καί κάθε ψυχή, στήν όποια ήλικία γεύεται τήν έμπειρία μίας ζωής καινούργιας, παίρνει άληθινά μία γεύση ούρα-νου. Γι' αυτό φέτος μās φάνηκε τόσο έκφραστικό τό όνομα τής Κατασκήνωσης «Γεύσασθε καί ίδετε»!

Τά μικρά μπουμπούκια του Δημοτικού ξεκίνησαν καί έκλεισαν τήν κατασκηνωτική ζωή. Έτρεχαν όλημερίς, χόρευαν πηδώντας ζωηρά, δέν χόρταιναν τό παιχνίδι μέσα στήν ύπέροχη φύση! Άνακάλυπταν μία μία τίς όμορφίες του τόπου, γεύονταν τά μούρα ή τά σύκα, χαιρόνταν μέ κάθε νέα έκπληξη πού τούς έπιφύλασσε τό άγαπημένο αρχηγείο. Γέμιζε ό άέρας μέ τίς μελωδικές φωνούλες καί τά δυνατά παλαμάκια: «ν' άγαπās μέ

χαρά, τόν Χριστό ν' αγαπάς» και «στόν Χριστό μας παραδώστε τά κλειδιά». Άνοιγαν όσο μπορούσαν τά χεράκια τους τραγουδών-

τας :

«κι ή ζωή μας, Πατέρα, μαζί Σου, πρόγευση του Παραδείσου». Μπορεί νά μήν καταλάβαιναν πλήρως αυτό πού έλεγαν, όμως τό ένιωθαν μέσα στίς καρδούλες τους: απέκτησαν γεύση άληθινής χαράς!

Τή σκυτάλη πήρε στή συνέχεια τό Γυμνάσιο και μαζί μία δυνατή γεύση ένθουσιασμού!

Τά παιδιά, παρά τόν βομβαρδισμό του κόσμου πού τά θέλει άβουλα κι αδύναμα, έδειξαν στό ξεκίνημα της έφηβείας τους φιλότιμο και ζήλο για κάθε άσκηση θέλησης πού τούς πρότεινε ή κατασκήνωση. Κάθε προσπάθεια τούς έδινε μεγάλη χαρά και τόνωνε ακόμη περισσότερο τόν ένθουσιασμό τους! Είχαν αξιοζήλευτη λαχτάρα νά άκούσουν τόν λόγο του Θεού, νά μάθουν άπ' έξω χωρία της άγίας Γραφής, νά μιλήσουν μέ τόν Θεό στό δεκάλεπτο της προσευχής. Μετά άπό κάθε συνάντηση στό

ἀμφιθέατρο -στήν καρδιά τῆς κατασκή-
νωσης- ἦταν γεμάτα ἀπορίες ἀλλά καί ἐν-
τυπώσεις. Ἡ ἐπαφή μέ τόν Θεό καί τά
δικά του δημιουργοῦσε μέσα τους πρωτό-
γνωρα βιώματα καί ἅγιες ἐπιθυμίες. Οἱ λί-
γες μέρες τῆς διαμονῆς τους εἶχαν σ' ἄ-
λήθεια κάτι ἀπό τή χάρη τῆς πρωτοχρι-
στιανικῆς ἐκκλησίας.

Ἄν ὑπῆρχε **γεύση ἀποφάσεων**, θά ἦ-
ταν αὐτή πού γεύτηκαν οἱ μαθήτριες τοῦ
Λυκείου μέσα σ' ἕνα συναρπαστικό κατα-
σκηνωτικό δεκαήμερο. Τά παιδιά ἐτοιμα-

ζαν μέ μεράκι προγράμματα ἀστεῖα καί
σοβαρά, μέ δυνατά μηνύματα γιά τήν
πνευματική τους πορεία. Ἦδη ἀπό τήν
πρώτη μέρα τό κλίμα ἦταν ἐκδηλα ἀγω-
νιστικό. Τά ἀγαπημένα δυναμικά τραγού-
δια ἐπαναλαμβάνονται, πυρακτώνουν τίς
καρδιές, ξεσηκώνουν γιά «Ἐπανάσταση
κόντρα στό ἐγώ». Ἡ κατασκήνωση στά-
θηκε ἕνα «Κάλεσμα θεϊκό» γιά τόν «Ἀνή-
φορο» πού ὀδηγεῖ στόν οὐρανό. Πρόσ-
φερε γεύση «μεταμόρφωσης καί ἀλλαγῆς»
σέ κάθε ἐφηβική ψυχή ιδιαίτερα μέ τό μυ-

στήριο της Έξομολόγησης, πού άθόρυβα έπιτελέστηκε για πολλές μέρες στον άγιο τουτο τόπο.

Οί φοιτήτριες χάρηκαν φέτος περισσότερο από κάθε άλλη φορά τήν εύλογία τής έν Χριστώ οικογένειας. Άπόλαυσαν γεύση άδελφοσύνης! Μετά από άρκετά χρόνια συμμετοχής στην κατασκήνωση όχι μόνο ως κατασκηνώτριες αλλά και ως βοηθητικά στελέχη, γνωρίζονται πλέον όλες μεταξύ τους. Μία άνθοδέσμη από σεμνά και χαριτωμένα νιάτα, πού τά χάρηκε ιδιαίτερα και τά εύλόγησε ό έπίσκοπος

τής περιοχής Σεβασμιώτατος κ. Μακάριος. Άτμόσφαιρα φιλάδελφη, συζητήσεις σέ βάθος για ένα ουσιαστικότερο σκάψιμο στον έσω άνθρωπο. Τή φετινή φοιτητική περίοδο σφράγισαν δύο Άγιες. Ή παρθενομάρτυς Άργυρή χάρισε τό όνομά της σέ μία ομάδα και τή ζωή της φωτεινό παράδειγμα σέ κάθε νέα πού λαχταρά νά είναι του Θεού. Στην κυριακάτικη γιορτή ζωντάνεψε μπροστά μας ή νεομάρτυς Έλένη από τή Σινώπη του Πόντου. Ή θεατρική παράσταση άφηνε

στην καρδιά θαυμασμό και συγκλονισμό για την άκέραια όμολογία, για τό απόλυτο τής αγάπης στον Χριστό.

Τά τμήματα τών Ἐπιστημόνων ἔλαβαν αὐτό πού λαχταροῦσαν: τή **γεύση τής ἀνακαίνισης**. Τόσο τό Γ' καί τό Β', ὅσο καί τό Α' σῶμα κατέφτασαν στό πολυαγαπημένο τους «Θαβώρ» μέ ἀνοιχτούς τούς δέκτες, ὥστε ἀπό τήν πρώτη στιγμή νά ἀξιοποιήσουν ὄχι μόνο τίς ὥρες τής κάθε μέρας, ἀλλά καί τό κάθε λεπτό. Ἡ κάθε συνάντηση μέ τήν ἀρχηγό στάθηκε μία ἀνα-

νεωτική ἐπισυναγωγή. Ἡ κάθε τράπεζα, μία νέα εὐκαιρία γιά πνευματική σύναξη καί ἀνασύνταξη. Γιορτές καρδιόβγαλτες, μέ φωτογραφίες ἀπό τίς προηγούμενες δεκαετίες ζύπνησαν μέσα μας ἐμπειρίες κατασκευαστικές, πού ἔθρεψαν γενιές γενεῶν. Γιορτές μέ ἔντονο τό

στοιχείο τῆς εὐχαριστίας στους ἀνθρώπους Του, μέ ἀθόρμητα ξεσπάσματα δοξολογίας στὸν Θεό γιὰ τὰ ἀσίγαστα θαύματα πού ἔχει ἐπιτελέσει στὴ ζωὴ μας.

Διάσπαρτα μέσα στό καλοκαίρι ἦταν καί τὰ τριήμερα Κυριῶν, καθὼς καί τὰ Σεμινάρια νεαρῶν μητέρων. Ἐδῶ ἔνωθεσ μία **γεύση πλατυσμοῦ!** Μέσα στὸν κυκε-

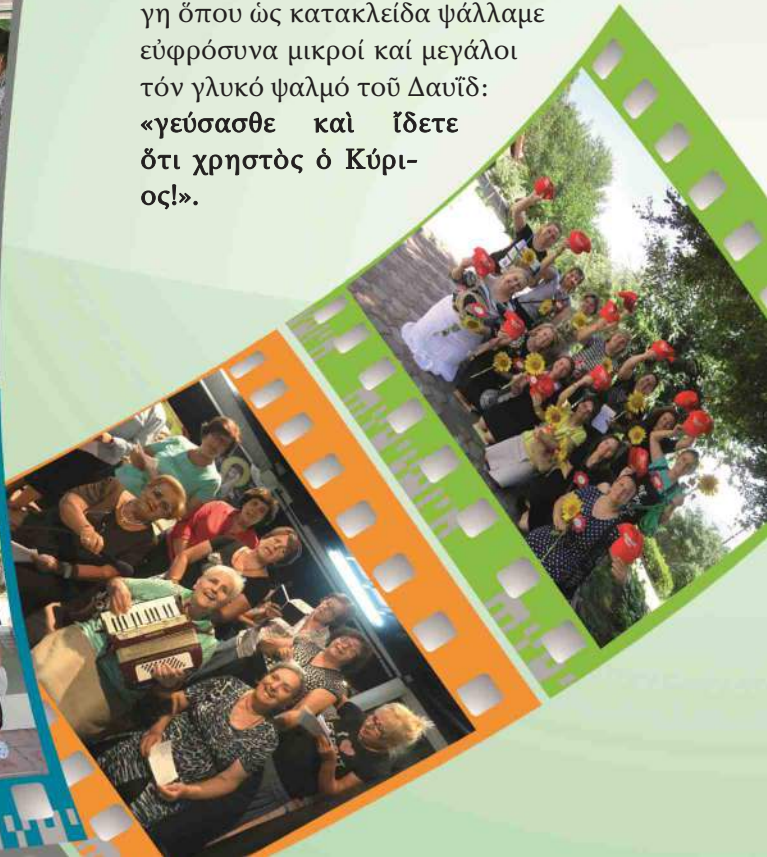
ῶνα τῶν δεινῶν πού ταλαιπωρεῖ τὴν πατρίδα μας, μέσα στὸν ζόφο τῶν δύσκολων ἡμερῶν οἱ ψυχές ἔβρισκαν ἀπάνεμο λιμάνι, ἀνανεώνονταν στὴν ὄαση τῆς κατασκήνωσης. Ἔδινε ὁ Θεός πλούσια τὴ χάρι Του, ὥστε μέσα σέ 2-3 μέρες νά ζήσουν τὴ θεία καταφυγὴ οἱ ψυχές. Στό ἡμίωρο προσευχῆς ψηλαφοῦσε πὼς ὁ «Κύριος

ἀπλόχερα ἔστειλε τὴν ἀγάπη του». Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διεισδυτικός ἔφτανε ὡς τὰ μύχια γιὰ νὰ θεραπεύσει τίς πληγές καί χάριζε τὴ σωτήρια **γεύση τῆς μετάνοιας**. Καί ἡ τελευταία βραδιά ἔνωνε ἀκόμη περισσότερο τίς καρδιές σ' ἐκεῖνο τὸ προσδοκώμενο πανηγύρι τραγουδιοῦ ἀπὸ σκηνῆ σέ σκηνή!

Κατὰ κοινὴ ὁμολογία φέτος γευτήκαμε κάτι ἰδιαιτέρου καί ἔκτακτο στὴν κατασκήνωση καθὼς κεντρικὴ θέση κατεῖχε τὸ Μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας, ἡ κατεξοχὴν **γεύση Χριστοῦ!** Μὲ ἀπλά λόγια στὰ μικρὰ παιδιὰ, μέσα ἀπὸ τὴν ἀφήγησιν τῆς ζωῆς τοῦ μικροῦ Ταρσίζιου, γιὰ νὰ προσεγγίσουν τὸ Μυστήριον ὅσο μποροῦν. Μὲ κέντρο τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καί τὴν ἐρμηνεῖα τῶν Πατέρων, στίς μεγαλύτερες, σέ δύο καί τρεῖς συνεχόμενες διδασχές, γιὰ νὰ ἐμβαθύνουμε στὴ συμμετοχὴ μας στὴ θεία Κοινωνία. Τὴ διδασχὴ σφράγιζε πάντοτε μία θεία Λειτουργία ἢ μία κατανυκτικὴ ἀγρυπνία στὸν Ἁι-Γιῶργη ὅπου ὡς κατακλειδα φάλλαμε εὐφρόσυνα μικροὶ καί μεγάλοι τὸν γλυκὸ ψαλμὸ τοῦ Δαυΐδ: **«γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρῆστὸς ὁ Κύριος!»**.

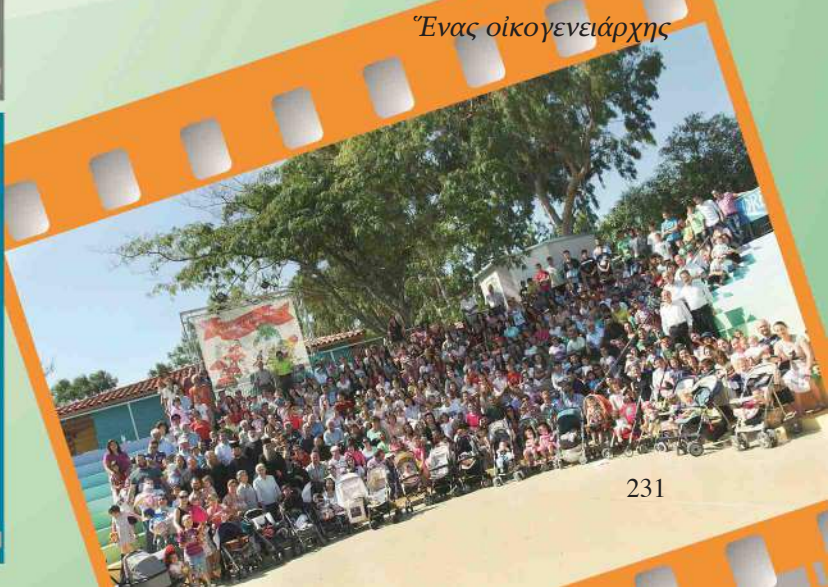

Ἐπίλογο τῆς κατασκηνωτικῆς διακονίας τῆς Ἀδελφότητάς μας, ἀποτελέσε ἡ κατασκήνωση οἰκογενειῶν στό τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Περίπου ἑκατό οἰκογένειες φιλοξενήθηκαν γιά τέσσερις μέρες στίς ἐγκαταστάσεις τῆς κατασκήνωσης Σκούρα στή Χαλκιδική. Κεντρικός θεματικός ἄξονας περί τόν ὁποῖο περιστράφηκαν οἱ διάφοροι ὁμιλητές ἦταν: «Ἡ ἀγιότητα στή σύγχρονη οἰκογένεια».

«Πάντοτε μοῦ προκαλοῦσε ἐντύπωση ἡ λάμψη στά μάτια τῶν παιδιῶν μου, ἀπό τά μεγαλύτερα μέχρι τά μικρότερα, καθώς ἀναχωρούσαμε ἀπό τήν κατασκήνωση τῶν οἰκογενειῶν. Ἀσφαλῶς τό μυστικό τῆς ἱκανοποίησης, τῆς πληρότητας θά ἔλεγα καλύτερα, δέν εἶναι ὁ τόπος, ἀφοῦ δέν εἶναι σταθερός πάντοτε, οὔτε θεωρῶ ὅτι ὀφείλεται στό δοκιμασμένο πρόγραμμα. Ἔχω τήν αἴσθηση ὅτι αὐτή ἡ ὁμοψυχία καί ἡ ὁμοφροσύνη, πού παραπέμπει στή ζωή τῆς πρώτης Ἐκκλησίας καί κορυφώνεται κατά τήν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας, δέν ὀφείλεται σέ ἀνθρώπινο παράγοντα. Πιστεύω ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἀποτελεῖ μία ἐμπειρία ἱκανή νά μᾶς στηρίζει καί νά μᾶς τροφοδοτεῖ κατά τή διάρκεια τῆς ὑπόλοιπης χρονιάς».

Ἕνας οἰκογενειάρχης

Ἐπιτέλους!!!
ἄνοιξε τὸ σχολεῖο μας...

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
«ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 45-6-7

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός

«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»

Τμήματα: Βρεφικό - Μεταβρεφικό - Προνηπιακό

Γ. Μπαλόγλου 25 - Ξηροκρήνη - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ.: 2310 554.698, Fax: 2310 521.001 <http://www.pstheotokos.gr>